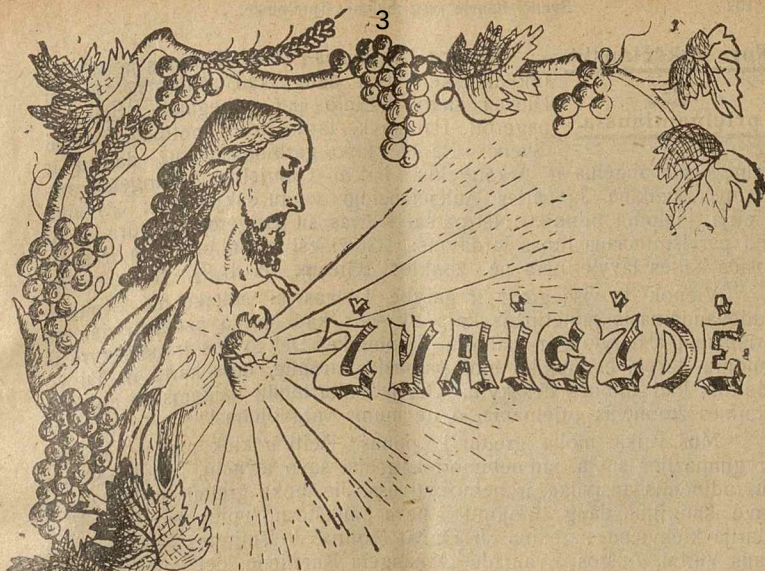

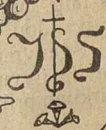

Marija, duok man skaistybės leliją!

1928 m.

Nr. 5.

Švenč. Panelė visų malonių Tarpininkė

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
gegužės mėnesiui.

Žmonijos nusidėta per pirmuosius mūsų tėvus. Toje nuodėmėje visų pirmutinė dalyvavo Jėva, kuri velnio prigundyta skynė uždraustą vaisių, pati valgė ir davė prikaltintam Adomui. Taigi per moteriškę nuodėmę atėjo pasaulin, dėl to reikėjo, kad atpirkimas prasidėtų iš moters. Štai velniui ir sako Dievas: „Tarp tavęs ir moteriškės padėsiu neprietylę, o ji sutrins tavo galvą“ (Moz. kn). Ši Šv. Rašte minima moteriškė suprantama yra Švenč. Panelė. Per ją atėjo į pasaulį Išganytojas ir dėlto piktąjį dvasia tapo pergalėta tarpininkaujant Marijai.

Kad Marija yra visų malonių Tarpininkė mes matysime iš Jos gyvenimo ir darbų, kokių padarė būdama šioje žemėje ir dabar danguje.

**Nors aukščiausia,
bet
prieinamiausia.**

Marijos išrinkimas į Dievo Motinas ją išaukštino ir iškėlė tiek daug, kad rodos nė patsai Dievas savo kūrinio jau nebegalėtų daugiau pagerbti. Pamanyk, tapti Dievo motina! Per tai Švenč. Panelė tapo garbingesnė už dangų ir žemę visus angelus ir Arkangelus. Patsai Gabrielius Arkangelas priklaupęs sveikina Ją paties Aukščiausiojo vardu sakydamas: „Sveika Marija, malonių pilnoji“. Net patsai Dievas su pasigėrėjimu žiūri į Mariją per Išmintiausio lūpas tardamas: „Graži esi mano prietelka ir gimtosios kaltės tavyje nėra nė ženklo“. (Giesm. kn. 4. 7).

Vienok tą visą grožį ir galybę Dievas jai suteikė ne kitokiais vadovaudamasis sumetimais, kaip tik šiais, kad Mariją padaryti visiems prieinamą Užtarytoją ir malonių Tarpininkę. Del to Jos ir neišskyrė iš žmonių tarpo, bet paliko būti paprasta tarnaitė, nors kartu ir Dievo Motina, kad žmonės nesakytų: „O, ji tik turtuolių vaikams ar aukštos giminės žmonėms prieinama, o ne mums varguoliams!“

Mūs vaikai moka greitai į „ponus“ išeiti ir kiek pamatę miestą ar gimnazijos suolą, jau nebenori ar gėdiasi savo tėvų, kad anie mat su rudinėmis apsilvilkę, ir nemokyti esą. Jie moka greitai pasididžiuoti savo išmintimi, daug žinojimu ir neva į aukštesnį luomą pakilimu. Čia Marija kiekvieną sugėdina: Ji Dievo Motina, Ji Išminties Sostas, Dangaus Vartai, Aušros Žvaigždė, Arkangelų Karalienė, bet kartu ir nusi-dėjėlių Priebėga, ir nuliūdusiųjų Linksmintoja, Ligonų Sveikata..

Ji daugiau nieko nenori žinoti būdama Išminties Sostas tik: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tegul man būna sulig Tavo žodžiu“.

**Dievas taip
norėjo.**

Pasakyta yra Šv. Rašte: „Dievas taip numylėjo pasaulį, kad vienatinį Sūnų atidavė už jį“ (Jon, 3,36). Iš to aišku, kad visas atpirkimas ir išganymas ne paukščiams, ne medžiams, ne žuvims ir ne gyvuliams, bet žmonėms ir tiktai žmonėms! Taigi visus, kas prie atpirkimo priklauso, irgi tik žmonėms skirta o ne kitiems kūriniams.

Na, o Marija ne kieno kito Motina, kaip Atpirkėjo, taigi tuo pačiu visų malonių Tarpininkė žmonėms, kadangi iš jos gimė malonių Šaltinis Jėzus Kristus, o mūsų Viešpats ir Išganytojas.

„Iš kur man tai, kad mano Viešpaties Motina ateina pas mane“ (Luk. 1, 43) kartą šv. Elzbieta iš laimės ir džiaugsmo kalbėjo. Taip ir mes turėtume dieną ir naktį sakyti: „Iš kur mums tai, kad Dievo Motina yra mūsų Motina“! Garbė mums ir išaukštinimas, kad Dievas iš meilės vienatinį Sūnų atidavė ir tokią brangią savo Sūnaus Motiną Mariją..

Dangiškas Tėvas savo Sūnaus Motinai kito pašaukimo nė nenumatė, kaip būti ištikima Jo valios pildytoja iki pasibaigs atpirkimo darbas. Žodžiu, Dievas Jai liepė neatsitraukti nuo Išganytojaus pradedant Betliejaus prakartėle ir baigiant Golgotos kalnu ir šv. Dvasios atsijuntimo kambariu.

Tai kaip gali kilti abejonių kad Marija nėra visų malonių Tarpininkė?! Tik per Mariją prie Jėzaus!

Jėzus taip norėio.

V. Jėzus irgi kito kelio nenorėjo, Jis mielai noru sutinka būti Marijos vaikeliu. Del to pasiūlo Dangiskam Tėvui: „Ecce ego, mitte me“ (Is. VI, 8). „Stai aš, siusk manel!“ Ir nuo įsikūnijimo valandos Jėzus tampa neatskiriamas Marijos kūdikis Jis ima savo kūną ir Kraują iš Marijos kūno ir kraujo, net Jo Saldžiausioji Širdis iš Skaisčiausios Marijos Širdies yra paimta. Žodžiu, Jėzus norėjo Marijai tarpininkaujant tapti žmogumi, ateiti per Mariją Betlejaus tvartely į šį pasaulį, imti iš jos savo mažystėje maistą... Jis davėsi prausiamas, vystomas, supamas, nešiojamas Marijos rankomis. Ištikus iš Herodo pusės nužudymo pavojui, Jėzus pilnai pasitiki Marijai ir Juozapui, kad jie Jį išgelbės.

Sugrįžus iš Egipto visą laiką iki 30 amžiaus metų Jėzus išgyvena Nazarete būdamas jiems klusnus. (Luk. 2, 51).

O Nazareto gyvenimo paprastume, kaip tu graudini žmogaus širdį! Antai aš matau dvasioje, kokius Jėzus Marijos ir Juozapo paliepimus pildo: neša malakas, šluoja aslą, kasa daržą, šeria gyvulį, lesina paukščius, Juozapui pagelbsti prie darbo... net man gėda, kad aš kartais taip nenoromis išpildau įsakymus!

Jėzus išėjęs apaštalauti pirmąjį stebuklą padaro Kano Galilejoj savo mylimos Motutės prašomas. O kybodamas ant kryžiaus išganytojas rašo savo pervertomis rankomis testamentą, kur brangiausią ir nieku nepamainomą širdies turtą, mylimiausią savo Motiną užrašo, mums už Motiną ir malonių Tarpininkę per žmonijos atstovą, stovintį po kryžiumi, šventąjį Joną. O sulaukus Sekminių, ne per ką kitą siūncia Šv. Dvasią apaštalams, tik per Mariją.

Tik per Mariją prie Jėzaus!

Marija sutinka, kad taip būtų.

Jau tuo garsiu savo prisipažinimu: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tegul man būna, kaip tu nori“ Marija pareiškė Dievui ir visai žmonijai, kad ji sutiks, ko tik Aukščiausiojo valia iš jos norės. Del to mielu noru apsiėmė būti mūsų motina ir visų malonių Tarpininkė, ypač toje valandoje, kada jos mylimiausias Sūnus taip aiškiai savo valią pareiškė: „Sūnau, štai tavo motina. Moteriške, štai tavo Sūnus“ (Jon. 19, 26).

Švenč. Panelė nuo pat Apreiškimo ir Dievo Žodžio įsikūnijimo dienos suprato malonių tarpininkės pasiuntinybę. Ji žinojo, kad Jos Sūnus išgelbės pasaulį iš nuodėmės vergijos, del to žmonijos gelbėjimas negalėjo Jai nerūpėti, kaip motinai, jeigu Jos Sūnus apie tai vien mastė, kalbėjo ir to vien ilgėjosi. Pasakyta Šv. Rašte, kad Jo motina laikė visus štuos žodžius savo širdyje (Luk. 2, 37) t. y., ką Jėzus kada ką pasakė ar padarė ar priminė ar kits apie Jį ką nors pranašavo, kaip pav. senelis Simeonas arba senutė Ona, — visa dėjosi į savo širdį, kitaip tarus, apie tai vien mastė, ir tuo gyveno ir troško visur tame išganymo darbe Jėzui padėti.

Del to ir visas Marijos ir Jėzaus gyvenimas taip susivienijęs, taip susijęs, kad Jėzaus mąstant gyvenimą, mąstosi Marijos o Marijos mąstant savaimi mąstosi Jėzaus gyvenimas. Ir jeigu „Dievas taip numylėjo pasaulį (žmones), kad savo vienatinį Sūnų atidavė“ tai negalima įsivaizduoti, kad Marija atsiliktų nuo savo mylimo Sūnaus. Taigi matome Ją visur su Jėzumi nuo lopšelio iki kryžiaus darbu vargstančią ir širdy mirstančią po kryžiumi ir save kartu aukojančią už žmones.

Ji ir pasiliko

malonių

Tarpininkė.

Net pati Marija prisipažįsta, kad ją „palaiminta vadins visos giminės“ (Magnificat), žinoma tik del to, kad tokią vietą užima žmonijos išganyme ir tarpininkauja visoms malonėms į žmonių širdis.

Su Jėzaus mirtimi ant kryžiaus atsidarė žmonijai malonių šaltinis. Tas šaltinis nesurado kito kelio patekti į žmonių širdis tik per Mariją. Šv. Grigalius Nazijanzenas sako, kaip per gerklę maistas patenka į žmogaus kūną, taip per Mariją visos malonės patenka į žmogaus sielą. Man vaizdenasi matytas paveikslas, kur šiaip nupiešta: Jėzus nuimtas nuo kryžiaus guli padėtas šalė Marijos. Iš Jo perverso šono žaizdos išaugęs medis, kurį laiko delnais apkabiniusi Marija. Tas medis išsišakojęs į septynias šakas, suprask, septynis sakramentus. Čia ir išreikšta toji mintis, kad per Marijos rankas teka iš Kristaus šono visos reikalingos išganymui malonės.

Nuo pat įsteigimo Bažnyčios iki šių laikų Marija šimtais atsitikimų įrodė, kad per Ją yra siunčiamos Dievo malonės. Visokių klaidų ir erezijų išnaikinimą Marijai priskaito. Popiežiai per visus amžius ragindavo melstis prie Marijos. Ir žmonės taip įsitikindavo, kad Marija visumet padeda, tik jeigu ko neišklauso Marija, tai Ji geriau žino, ko vaikelui reikia, nes, davus tos malonės, gal vietoj naudos atneštų nelaimę. Šv. Bernardas išdrįso kartą net viešai bažnyčioj klausiti, tegu pasisako kieno maldų Marija neišklausė. Visi tylėjo, nes „nuo amžių (šv. Bernardo malda) nėra girdėta, kad kas Tavo pagalbos prašydamas Tavo užtarymo ieškodamas būtų apleistas“...

Ką Bažnyčia sako?

Ne bereikalo Bažnyčia tokius gražius pavadinimus Jai davė, jei nebūtų teisybė, Bažnyčiai negalima būtų pasitikėti. Paskaityk Liauretanišką litaniją, o suprasi, kas yra mums Marija. Ji yra: „Ligonių Sveikata, nusidėjėlių Priebėga, nuliūdusių Linksmintoja, krikščionių Pagelba...“

Šimtai stebuklingų vietų šauktė šaukia Mariją esant mūsų Motina, mūsų Užtarytoja. Paskaityk Liurdo stebuklų istoriją ar kitų vietų, o pamatysi Marijos pagelbą visai krikščionijai per visus amžius.

Tikimasi, kad Švenč. Panelė bus iškilmingai paskelbta „visų malonių Tarpininke“. Tasai įsitikinimas jau per visus amžius buvo Bažnyčioj, dėl to paskelbimas tik įvestų tą dalyką į tikėjimo tiesas ir išblaškytų visokias abejones ir užmėtinėjimus. Daug popiežių jau tuo rūpinosi, pv. Benediktas XIV rašte „Gloriosae Dominae“ (1748 m.) vadina Švenč. Panelę upeliu, kuriuo plaukia visos malonės ir dovanos nelaimingiems miruoliams.

Pijus VII (1816 m.) vadina Mariją „visų malonių Dalintoja“, Leonas XIII keliose enciklikose, bet ypač rašte: „Adiutricem populi“ (1895) Mariją vadina kuone visagale visų malonių Dalintoja. O Pius X (1904 m.) sako, kad Marija esanti visų Jėzaus įgytų per kryžių ir mirtį nuopelnų Teikėja. Benedikto XV malone net šv. Mišios vardu: „Visų malonių Tarpininkės“ yra įsteigtos (12 sausio 1921 m.) O dabartinis Šv. Tėvas Pius XI, rašydamas Francijos tautai raštą 1922 m. 2 d. kovo, Mariją vadina: „Visų malonių Išmeldėja pas Dievą“.

Del to Maldos Apaštalavimo nariai ypač šiame gegužės mėnesy kviečiami prie Marijos kaip „Malonių Tarpininkės“ pagarbinimo, kad savo maldomis eiti prie Marijos ir didžiausiai pasitikint prašyti įvairių malonių sau ir kitiems, bet ypač, kad visas pasaulis pradėtų Mariją garbinti ir per Ją prieitų prie dieviškos Jėzaus Širdies: per Mariją prie Jėzaus!

Mąstymui mintys:

ar įsigilinau kada į šias mintis:

1. „Sūnau, štai tavo motina; moteriške, štai tavo sūnus“ (Jon. 19, 26).
2. „Aš esu skaisčiausios meilės Motina“ (Giesm. kn.)
3. „Kas mane randa, randa gyvenimą ir semia išganymą iš Išganytojo Šaltinių“ (Giesm. kn.).

Šv. Bernardinas Sienietis

(20 geg. dieną.)

Šiam gražiajam, žydinčiam gegužio mėnesiui kaip tik tinka be galo simpatiškas globėjas — šv. Bernardinas. Tad būtinai, Mielasis, pasiskubink arčiau su juo pasipažinti. Skaityk toliau!

Kartą Italijoje sako pamokslą šv. Vincentas Ferarius. Staiga pamokslininkas nutraukia kalbą ir kreipiasi į klausytojus: „Žinote, mano mieilieji broliai, aš jums pranešiu džiaugsmingą naujieną! Jūsų tarpe yra jaunikaitis, kurs vėliau bus Serafiškojo Ordono (Mažųjų Brolių vienuolijos) pažiba ir skaidrus šventos Bažnyčios švyturys.“

Pamokslininkas kalbėjo apie jaunikaitį Bernardiną.

Bernardino gimtinė žinoma Albiceschi šeima anų laikų respublikoje — Siena.

Vos septynių metų Bernardinukas netenka tėvelių. Mažytį našlaitėlį paima auklėti labai dievota jo teta. Ši deda visas pastangas, kad vaikutis augtų kuo arčiausia Dievo ir Motinėlės Marijos. Auklėtojos pastangos nenuėjo niekais.

Mėgiamiausias Bernardinukui dalykas būti bažnyčioje, melstis į Kristų tabernakule, tarnauti šv. mišioms, puošti gėlėmis šv. Marijos paveikslą. Ir be to, Bernardinukas be galo džiaugdavosi, kai gaudavo progos duoti ką nors vargšams.

Jis Motinėlės Marijos garbei šeštadieniais pasninkaudavo, o ko nesuvalgydavo — išdalindavo pavargėliams.

Jaunutis Bernardinas buvo be galo gražus. Iš to galėjo būt pavoju jo skaistybės dorybei. Bet jaunikaičio kuklumas ir angeliškas nekaltumas taip daug padarydavo įtakos, kad jam girdint niekas neišdrįsdavo net kaip nors negražiau prisitarti.

Kad priprastų savęs išsižadėti, įsirašė Bernardinas, baigęs filosofijos mokslus, į Marijos Auklėtinių broliją, kur per trejus metus su didžiausiu atsidėjimu slaugė ligonius, Sienos ligoninėje. Ypatingo pasiaukojimo parodė baisiojo maro metu.

1402 metais apsilvilko šv. Bernardinas vienuoliškąjį šv. Pranciškaus rūbą.

Kai šv. Bernardinas su savo draugu pirmą kartą išėjo išmaldos rinkti, apspito juos būrys gatvės vaikų ir visaip mėgdžijo, akmeniais svaide. Bernardino draugas buvo bepradėdas pykti, bet Šventasis maloniai suramino: „Netrukdykim, sako, jiems to malonumo! Tai naudinga mūsų amžinajai laimei. Mes mokomės kantrybės, o per ją laimėsime sielas.“

Šv. Bernardinas buvo labai gabus, todėl jam pavesta sakyti pamokslus. Ir ėjo Šventasis pamokslus sakydamas iš karto per kaimus, pasakui per miestus. Jis pasiekė net Tiroliaus ir Šveicarijos rubežius. Šventojo širdis liepsnojo Dievo ir sielų meilės ugnim. Todėl ir nuo jo pamokslų užsidegdavo net ir labiausiai atšalusios sielos.

Šventasis buvo labai visų gerbiamas. Popiežius ir žmonės norėjo, kad jis būtų vyskupu. Bet šv. Bernardinas iš didelio nusizeminimo atsisakė nuo tų pasiūlymų.

Mėgiamasis Šventojo darbas — pamokslai. Prie jų rengiasi Bernardinas klūpščias po Nukryžiuotojo kojų. Todėl jo pamokslai tiek palaimos nešė klausytojams!

Šventasis sudėjo labai gražių raštų: apie maldą, apie Dievo meilę, apie paskučiausiuosius dalykus, apie Kristaus sekimą. Be galo gražiai ir jautriai rašė Šventasis taip pat ir apie Švenčiausiąjį Sakramentą. Pavyzdžiui: „Malda ruoškis prie šv. Komunijos. Jei tavo Sutvertojas ir Išganytojas iš begalinės meilės rengiasi tave aplankyti, būtina, kad maldoje susitelkęs eitum Jo pasitikti. Pagal Jo pasakymą: „Kai mieldiesi, įeik į savo kambarėlį, užsidaryk ir melskis į tavo Tėvą — į tavo Tėvą, kurs pas tave ateina.“ Tas kambarėly užsidarymas yra susitel-

kimas. Malda sužadina dievotumą. O jo niekad taip labai nereikia, kaip priimant šv. Komuniją.

Gera pergyvenk, perjauk šituos žodžius: „Viešpatie, neesmi vertas, kad įeitum po mano stogu; tark tik žodį, o pasveiks mano siela!“

Šventasis labai aukštai iškelė Mažųjų Brolių Ordeno garbę. Savo paskyrimą atlikęs Šventasis pas Viešpatį, kurį taip karštai mylėjo 1444 metais, gegužio 20 d.

Šešeriems metams praslinkus Šventasis Tėvas Mikalojus V-sis paskelbė Bernardiną šventuoju.

Glaukskimės prie mūsų Globėjo šv. Bernardino su pasitikėjimu, jis tikriausiai padės mums šiame didžiausių pagundų mėnesyje. Jo dievoj priimkite ir gerai prisiruoškite priimti Šv. Sakramentą.

Kun. Narutis.

Dievo Angelas apreiskia Marijai...

Šaukė žmoneliai į dangų į žemę:
— Gelbėki, Dieve, iš skausmo vargų,
Spaudžia nelaimės ir akys aptemę,
Niekas nemieja, neturim draugų.

Dievas gerasis išklausė žmonių
Siuntė pasaulin iš aukšto dangaus
Angelą savo, kad pultų ant kelių,
Sveikindams skaisčią dukrelę žmogaus.

Cit, paklausykite, kai Angelas Dievo,
Žemės paviršių palietęs sparnais,
Skelbia pasauliui nuo Dangiško Tėvo
Žinią nejudintą amžių sapnais:

— Sveika Marija, malonių pilnoji,
Viešpats su Tavim, pagirta esi
Moterų tarpe, nuo amžių gryoji,
Motina būki, nes prašo visi —

Klausė šių žodžių skaisčioji Mergelė
Paskui pratarus: „Ar gali taip būt“,
Nulenkę galvą kaip lauko gėlelę
Mastė ar gali skaistybė nežūt.

Tai sužinojus, pakėlė į dangų
Veidą ir tarė: — Tinku su visu:
Viešpatį Dievą mylėjau aš brangų
Jojo tarnaitė per amžius esu.

J. B.

Del ko Tamsta toks griežtas katalikas?

Del to, kad to reikalauja iš manęs Dievas.

Bet jūs tur būt, tam patys netikite, ką sakote?..

Iš kur pas tamstą tokios mintys: ką Jūs apie mane manote? Jeigu aš Jums pasakiau: to reikalauja iš manęs Dievas — tai aš pasakiau iš mano giliausio įsitikinimo. Aš tikriausiai žinau, kad Dievas reikalauja, jog aš būčiau griežtas katalikas.

Kaip gali didis Dievas rūpintis tokiais mažmožiais. Juk mes prieš Dievą esame daug mažesni, negu aguonos grūdėlis.

Jei taip sakai, tai tik turi negilų supratimą apie Dievą: žinok, kad Dievas rūpinasi net mažiausiu aguonos grūdu, tai kaip nesirūpins žmogaus siela, kuri yra brangesnė už visą žemę, žvaigždes ir saulės kartu paimtas.

Kaip matau, jau Tamsta per aukštai keli galvą.

Ačiu Dievui, nes Jis ją man ir uždėjo, bet kartu ir reikalavimų pastatė, kad aš ir užsilaikyčiau toj aukštoj žmogaus vertėje. Būtų labai prasta, jei save imtum niekinti. Juk kaip dangus nuo žemės skiriasi, taip žmogus nuo medžiagos, nors ji auksas būtų, šviesa, saulė ar visas pasaulis. Kartą žmogus, tai aš esu viso regimo pasaulio karalius. Bet vis tiek aš nenustoju buvęs Dievo tarnas, nes Jis yra už vis aukščiau- sis dangaus ir žemės Karalius.

Bet aš Tamstai vėl sakau: per aukštai neši savo galvą!

Šie žodžiai man labai patinka! Kadangi joks šios žemės daiktas, nors būtų ir tobuliausias, neturi nei proto nei laisvos valios. Daugiau niekas pasauly neturi nemirtingos sielos — tik vienas žmogus. Dvasia yra nepabaigtai vertesnė už visokią medžiagą.

Žinoma, jeigu taip būtų, kaip Tamsta sakai, bet...

Na dabar ir gana! Kaip Tamsta gali abejoti, kad žmogus neturi sielos! Drauguži! Del ko aną savaitę taip karščiavaisi, kai vagis traukiny iš Tamstos nučiupo čemodaną, piniginę ir kitus brangius daiktus? Sulig Tamsta žmogus juk kitaip negalėtų elgtis?

Kaip tai? Ar vagis? Kaip jis gali drįsti savo nagus kišti prie mano daiktų! Vagystė, žinoma, vagystė! Del to jam kailį gerai išpėrė, na ir išitus metus gavo kalėjimo!

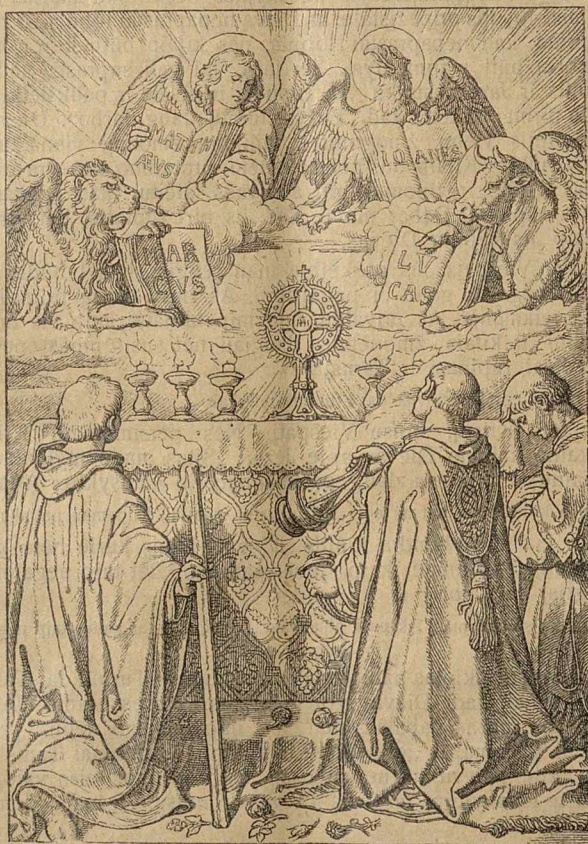
Šitaip! Vienok Tamsta pripažįsti, kad žmogus turi laisvą valią. Puiku! Taigi dabar jau gali įžiūrėti, kad kur esama liuosybės, ten yra ir dvasia. Medžiaga, žinok, veikia visumet su būtinumu. Ji negali kitaip. Tai pripažįsta visi ir net tie, kurie vien materijai (medžiagai) tiki. Žmogus vienok privalo nedaryti vagystės. Ir net iš jo to griežtai reikalaujama. Taigi, Drauguži, matai pats, kad žmoguje yra šis tas, ko jokia medžiaga neturi, būtent, yra dvasia.

Del to aš ir sakau, kad žmogus stovi nepalyginamai aukščiau už visokią medžiagą, nors brangiausi būtų žemės akmenys ar dangaus saulė.

Taigi del to Dievas šiaja žmogaus dvasia arba siela turi susirūpinti, bet Jis be abejo ir rūpinasi.

Privalo siela rūpintis?

Žinoma, privalo. Nes ir pas Dievą yra būtinumas, nors ne visame. Jis Tamstą norėjo sutverti ir sutvėrė niekieno neverčiamas. Bet kartą

Tikiu visam, ką Katalikų Bažnyčia paduoda man tikėti.

jau sutvėrė, Dievas privalo reikalauti, kad Tamsta Jam ir tarnautum. Čia yra šventas įstatymas. Jis save begaliniai ir tobulai myli, nes Jis yra be galo tobula Dvasia. Dievas viską sutvėrė Jis viską valdo ir tvarko. Ir niekas negali būti nuo Jo neprigulmingas, kitaip Jis nebūtų pats tobuliausias ir galingiausias pasaulio Viešpats. Del to ir privalo

Dievas visu tuo rūpintis, ką Jis sutvėrė. Taigi Jis būtinai nekenčia, kas mūsų tarnavime Jam nepatinka, bet labai myli mus, jei gerai darome; taigi Dievas būtinai blogus nubaūs, o gerus apdovanos.

Jei taip, tai Dievas turėtų daug darbo?

Prašau neužsigauti, bet šis pasakymas negali būti ištartas krikščionio lūpomis. Ką Jūs pripažįstate: ar Dievą nepaprastai tobulą ar netobulą.

Žinoma, kad nepaprastai tobulą, nes kitaip būtų kitų „dievukų“, o aš nenoriu būti stbmeldys. Jei taip, tai gali suprasti, kad Dievas turi rūpintis ir Jam nesunku yra rūpintis ir gėlele ir paukšteliu ir žmogumi. Jūs pirmai sakėte; kad „Dievas turėtų daug darbo“. Dievui lygiai lengva rūpintis vienu žmogumi ir milijonu žmonių, viena dulkele ir milijonais dulkių. Kitaip Jūs neturėtumėte supratimo, kas yra nepabaigta tobulia Esybė ir žinoma, gal abejonės ateitų, kad Dievas negali mano siela rūpintis. Dabar matai, kad Jis turi rūpintis, bet Jis ir rūpinasi. Kitaip Jis nebūtų Dievas.

Jis yra Viešpats, Jis paskelbia man religiją, ir net būdus ir įrankius, kurių pagalba galiu Jį pagarbinti. Aš turiu tik tą priimtą tikybą, kurios Jis reikalauja. Aš privalau Jam taip tarnauti, kaip Jis nori. Dievas manimi ir kitais žmonėmis daugiau net susirūpinęs, negu visu pasauliu. Jisai rūpinasi ir Tamsta!

Bet kur ir per ką Dievas davė mums religiją?

Per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Nes persimainant Kristui ant Taboro kalno kalbėjo Dievas apie Jėzų: „Šitas mano mylimiausias Sūnus, kuriame aš turiu sau daug pasimėgimo; jo klausykite“ (Mat. 17, 5).

Aš esu krikščionis, bet aš apie Kristų galiu mąstyti, kaip man patinka.

Taigi čia ir yra bendra klaida su visais kitais, kurie nėra katalikai. Jūs Evangeliją aiškinate, kaip jums patinka. Bet taip negalima. Čia negali elgtis, kaip nori.

Visur tas suvaržymas! Aš pats atsakysiu Dievui, taigi aš galiu, kaip man patinka, suprasti religiją.

Ir vėl tas suvalkiotas užmetimas: Suvaržymas! Turbūt dar Tamsta gerai nepagalvojai, kad Dievas yra Viešpats, o mes esame Jo tarnai?! Žmogelis, tas mažas vabalas, mat nori nuo niekeno nebūti priklausomas, stačiai toks mažas „dievukas“ nori tapti. O nesenai Tamsta sakei, kad jokių kitų „dievukų“ nepripažįsti, taigi atiduok visą valdžią Dievui ir mūsų Išganytojui, nes Jis Dievas ir mūsų Viešpats, o mes esame Jo tarnai.

Ir Išganytojui?

Pasirodo, kad Tamsta šiandien nori apie viską abejojti. Taip ir mūsų Išganytojui! Nes Jis daugybe stebuklų įrodė, kad Jis yra Dievo Mesijas. Jeigu Jis nebūtų Dievas, būtų negalėjęs sakyti: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje“ (Mat. 28, 18).

Niekas dar pasauly nedrįso tokius žodžius ištarti. Tik Dievas gali taip kalbėti. Vienatinis Dievo Sūnus apskelbė mums tikėjimą; Jis mums paaiškino, kaip mes turime Dievą garbinti ir Jam tarnauti.

Kur taip?

Kai Jis sakė: „Kas gi netikės bus pasmerkta“ (Mork. 16, 16). Kitoj vietoj: „Dievas taip numylėjo pasaulį, kad savo Vienatinį Sūnų už jį atidavė, kad kiekvienas, kuris į Jį tikės nežūtų, bet gautų amžiną gyvenimą. (Jon. 3, 16). O kai Jis savo mokytiniams kalbėjo: „Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai“. (Mat. 28, 19–20). Taigi į visą, ką per apaštalą paskelbė, mes privalome tikėti. Ši yra mūsų pirmoji religinė pareiga.

O kokia antra?

Kad mes būtume apkrikštyti! „Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas“ (Mork. 16, 16).

O kokia trečia?

Kad mes Jo įsakymus pildytume! „Pasilikite mano meilėjai! Jei laikysite mano įsakymus, jūs pasiliksite mano meilėje“ (Jon. 15, 9–10).

O ketvirta?

Kad mes klausytume Jo Bažnyčios! „Jei jis ir jų nepaklausytų, pasakyk Bažnyčiai; jei jis nepaklausytų Bažnyčios, tebūna jis tau, kaip pagonis ir muštininkas“ (Mat. 18, 17).

O kokia penkta?

Kad mes klausytume popiežiaus!

Ir dar to reikia?

Ypač to. Čia yra svarbiausias punktas ir kertinis akmuo. Jei kas tai pripažįsta, tuo pačiu pripažįsta Kristaus Bažnyčią, Jo įsakymus, leis save krikštyti, ir visam tikės, ką Kristus kada pasakė.

O kur Kristus to reikalaujo?

Kai Jis Petrą išrinko būti Bažnyčios uola: Ir aš tau sakau: „tu Petras ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Mat. 16, 18). Ir dar kai Jis Patsai davė valdžią: „Tau aš duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus suriša ir danguje, ir ką tu atiši žemėje, bus atiša ir danguje“ (Mat. 19, 19). Ir vėl kai Petrą paskyrė ganytoju: „Ganyk mano avinėlius!.. Ganyk mano avis“ (Jo 21, 15–17). Taip mes privalome Petro ir jo vietininkų klausyti, kitaip, — mes neprigulėsime prie Kristaus avijos.

O gi dar ir šešta yra pareiga?

Dabar sustok. Kas Švento Tėvo pavaldinys, tas yra katalikas. Taigi Tamsta matai, Dievas nori, kad mes būtume katalikai. Dievas nori, kad ir tikėjimu ir gyvenimu būtume katalikai. Išvada. Aš katalikas, kadangi Dievas to nori. Tamsta esi dabar patenkintas?

Bet visgi del ko toks griežtas katalikas?

Tamsta manai, kad galima būti šiek tiek laisvamaniu? Žiūrėk, reikia būtinai du dalyku turėti omeny: Kristus įsteigė tik vieną Bažnyčią ir ją pastatė ant Petro t. y. uolos, kad niekad nesvyruotų. „Kur Petras, ten ir Bažnyčia“, gerai sako šv. Ambrozijus. Taigi jei Tamsta šiai Bažnyčiai visa širdimi pasiduodi ir tiki Šv. Tėvo neklaidingumui, kada jis skelbia Dievo žodį, be abejo esi tuomet Kristaus ir vadiniesi griežtas katalikas o ne laisvamanis.

Vienok man dar neužtektinai aišku, dėlko reikia būti tokiu griežtu kataliku?

Aš priminsiu tik šv. Ciprijono žodžius: „Kam Bažnyčia nėra motina, tam Dievas nėra Tėvas“ (de lib. Eccl. 4 6.) Mes kalbame kasdien „Tėve mūsų“, o Augustinas sako: „Nedrįsk taip kalbėti, jei šv. Bažnyčios nepriimi už motiną“. Bet kas Bažnyčią myli, tas griežtas katalikas. Kas myli Bažnyčią mylės visa, ką Bažnyčia myli: vienuolynus, celibatą, bažnytines apeigas, šventas vietas, šventųjų relikvijas, iškilmingas pamaldas ir gražias bažnyčias ir net uždraudimą skaityti blogas knygas.

Kas myli Bažnyčią, tas tiki, mąsto ir kalba kartu su Bažnyčia, jis giria, ką Bažnyčia giria, peikia, ką Bažnyčia peikia. Kas myli Bažnyčią, tas mielai eina prie Komunijos, nes Bažnyčia to nori; pasiduoda Bažnyčios parėdymams del moterystės įstatymų; jis garbina Mariją, tikrą Išganytojo Motiną; šv. Juozapą gerbia, kaip Jėzaus maitintoją; rūpinasi vėlėmis skaistyklojė ir nepamiršta melstis už nusidėjėlius ir stabmeldžius.

Matai Tamsta, aš esu ne tik griežtas katalikas, bet man tas sudaro net malonumą. Aš skaitau didžiausia malone būti kataliku. Aš esu tikras Bažnyčios prieglobsty, galiu šventus sakramentus priiminėti, galiu katalikiškai gyventi ir mirti. Aš dalyvauju visose Bažnyčios malonėse. Ji meldžiasi kasdien už mane lyg laimina savo vaikelį. Jos įsakymai nėra man kryžius, bet pagelba pasitaisyti ir būti išganytam. Aš džiaugiuosi, kai atsimenu, kad esu katalikas. Tai mano didžiausia laimė, nes aš žinau, jei gražiai gyvensiu, po mirties manęs laukia dangus.

Katalikų Bažnyčia tokia stipri, kad jos nė pragaro vartai nepergalės, nes stovi ant uolos — Petro. Del to man džiaugsmas, kad priklausu tai Bažnyčiai, kuri yra viena, tikra, apaštališka — višutinė. Per tai reikia būti griežtu kataliku ir džiaugtis iš to.

J. Bruzikas S. J.

* * *

Branginti žemę ar vertėtų
Nors ji ir laimės mums žadėtų
Atminus, kad ji taip trumpa
Kaip žaibo blykstančio šviesa
Kaip garo kylaš kamuolys,
Kurį tuoj oras sunaikys.

Doc. Kun. Pr. Penkauskas.

Priešalkoolinis veikimas senovėje

Žmogus yra ypatingas kūrinys. Per žmogų mes turime pasauly daug gero, per tą patį žmogų mes turime taipogi daug blogo. Tas pasakymas nėra tuščias. Kas šiek tiek gyvenimą seka, gyvenimą geriau pažįsta, tas pasakys, kad tikra tiesa. Taip iš tikrųjų ir yra. Juk visokia gėrybė, visokia Dievo dovana, kiekviena kilniausia ir gražiausia idėja bei mintis, net kiekviena šventybė, jei tik ji papuolė į kai kurio žmogaus rankas, jei tik ji, kaip sakoma, pateko į žmones, ji tuojau mažėja, nyksta arba visai iškraipoma.

Taip įvyko ir su vynu. Ir pas žydus, ir pas kitas pasaulio tautas pradžioje vinas buvo laikomas maisto dalyku, buvo paprastu kasdieninio gyvenimo gėrimu. Vinas buvo Dievo dovana, Dievo palaimos ženklas. Vinas nebuvo apverčiamas blogam. Laikui bėgant virto kitaip. Dievo dovana pradėta išnaudoti, pradėta ji apversti blogam. Tas vyno iško-neveikimas, tas jo blogam pavertimas įvyko lygiai pas žydus, lygiai pas kitas senovės pasaulio tautas. Kiekviena blogybė paprastai yra visus užgaunanti, visus liečianti, tariant, ją jaučia ir tie visuomenės nariai, kurie prie tos blogybės atsiradimo nei piršto nėra pridėję. Taip buvo ir su vyno išnaudojimu, su girtybe. Girtybės pasekmės tuojau pajuto ir šiandieną jaučia visa sveikoji, blaivioji visuomenės dalis. Ji visumet pradeda su pasirodžiusia blogybe kovoti. Mums, Lietuvos sveikajai, blaivajai visuomenės daleliai svarbu žinoti, kas veikta, kas daryta bekovojant, besmerkiant alkoolio vartojimą senovėje. Nemanykite, kad tada blaivių žmonių nebūta, kad tautų gerove, sveikata nebuvo kam rūpintis, kad to nelemto alkoolio pasekmių bei pragaistingumo senovės žmonės nebūtų žinoję. Ir tada žinota apie alkoolį daug maž tai, ką mes šiandieną apie jį žinome. Kad tai nebūtų tušti žodžiai, tuščias tvirtinimas, aš noriu čia parodyti du dideliu senovės priešalkoolinio veikimo vaizdu.

I. Priešalkoolinis pranašų veikimas.

Ne veltui sakoma Šventraštį esant visų knygų knyga. Taip tikrai yra. Šventraštis teikia daug kilnių pamokinimų ir mūsų rūpinuoju klausimu apie blaivybę. Jau kai kuriose senesniose Senojo Įstatymo knygose tai vienur tai kitur užtinkame tokių vietų, kurios liudija jau tada girtybę buvus žydų tautos nelaimę, blogybę. Bet ten, matyt, alkoolio dar neužviešpatauta. Pasitaikydavo vyną blogam apversti, pasitaikydavo didesnių ar mažesnių pasigėrimų, išdykavimų, bet tai atsitikdavo pripuolamai, tai vienur tai kitur gerdavo pavieni žmonės. Žodžiu, tai ne masinis gėrimas, ne masinis tautos alkoolyje mirkimas. Visai kas kita buvo vėliau. Po Dovydo karų, po Saliamono prieitos krašto ir tautos geryneiogs bei pralobimo, ėjo blogieji žydų valstybės suskylimo laikai. Eidavo nuolatiniai ginčai tarp šiaurės ir pietų žydų valstybių, tariant, tarp Izraelio ir Judo valstybės. Kovose, karuose silpnėja žmonių tikėjimas. Sumenkėjus tikėjimui, puola dora. Čia ir atsirado

visokioms blogybėms plačių plačiausias kelias. Kaip tik tuo plačiuoju keliu beveik pirmuoju išdidžiai žengia į tautos sielą alkoolis, su savo nuolatiniiais palydovais paleistuvybe, neteisybe ir tinginyse. Lygiai tas pats, kaip pas mus šiandieną, įvyko anuomet žydų tautoje. Tarp 9—8 ir 6—5 šimtmečio žydų tauta buvo paskendusį alkooly, kuris virto tautos nelaimių šaltiniu. Jei mes paimsime tame laike atatinamas Šventojo Rašto knygas, pamatysime, kad nelaimės tikrai būtų didelės, kad būtų didelių pastangų nedėta tautą iš tos nelaimės vaduoti. Taigi visi tame laike gyvenusieji ir veikusieji pranašai, visi dorinančių knygų rašytojai griežčiausiai smerkia girtybę, įrodinėja alkoolį esant netikėjimo, paleistuvybės, dvasios skurdo, vargo ir nelaimių šaltiniu.

Taip pranašas Izajas sako: „Deja jums, kurie anksti keliate, kad girtuokliauti, kad gerti iki vakarui, kad įsikaitinti vynu. Kanklės, lyra, būbnas, birbynė ir vynas viešpatauja jūsų pokiliuose, o Viešpaties reikalo jūs nematote, jo rankų darbas jums nerūpi“ (Iz. V, 11—12).

Matyti, kad tuo laiku labai gėrė suaugę žmonės, tautos vadai, nes juos kaip tik pranašai nuolat puola ir bara. Nuo tautos vadų neatsiliko nė kunigai. Jų, matyt, taipogi būta kaltų, kad tas pats Izajas pranašas labai juos keikia, bara ir gedina. Jis taip sako: „Jojo žvalgai visi akli, nieko neišmano, užkimę ir negalį loti šunys, kurie mato blogybes, bet miega, ir mėgsta sapnus. Šie šunys didžiausi begėdžiai, kurie negali pasisotinti. Patys ganytojai neturi jokio supratimo; visi nukrypo į savo kelius, kiekvienas į savo godumą, nuo didžiausio iki mažiausiam. Ateikite, pasiimkime vyno, pasigerkime iki girtumui, tebūnie taip šiandieną, taip rytoj, toliau daug daugiau“. (Iz. 56, 10—12).

Visiems tiems nenaudėliams tautos vadams ir kunigams pranašas pranašauja visokių nelaimių: „Deja jums, kurie esate karžygiai gerti vyno ir drąšūs vyrai padaryti svaiginančių mišinių! kurie išteisinatė už dovanas bedievių ir teisingojo teisybę atimate iš jojo! (Iz. 5, 22—23).

Ypač girtybėn buvo linkusi Efraimo padermė. Ją už tai bara lygiai jau minėtas Izajas, lygiai pranašas Amos. „Dėja puikybės vainikui, Efraimo girtuokliams... kurie gyvena labai derlingos slėninės aukštumoje ir klajoja nuo vyno“. (Iz. 28, 1). Kojomis bus sumintas Efraimo girtuoklių puikybės vainikas“ (Iz. 28, 3).

Izajo užsipulimai ant kunigų ir pranašų rodo, kad jo laikais girtybė taip buvo paplitusi, kad net kunigai ir pranašai gerdavo užuot žmones nuo gėrimo traukus. „Bet ir tie dėliai vyno nežinojo, ir per girtybę paklydo: kunigas ir pranašas per girtybę nežinojo, paskendo vyne, paklydo girtybėje, nematė matančio Viešpaties, neišmanė teisti. Nes visi stalai buvo pilni vėmalų ir purvų, taip kad vietos daugiau nebebuvo.“ (Iz. 28—7—8.)

Panašų tamsų socialį ir moralį žydų tautos vaizdą piešia mums Amos. Žydai, sako, paskendę girtybėje. Dėliai šito irstanti visa visuomeninė tvarka. Nes, sako, „turtingieji vaikščioja vargšų galvomis, juos visaip apgaudinėja“ ir slėgia. Sūnus ir jo tėvas ėjo pas mergas... ant užstatytų rūbų sėsdavo palei kiekvieną altorių ir gerdavo vargšų nelaimėmis ir ašaromis pasigaminatą vyną“ (Amos II, 7 ir tol.)

Tas pats Amos visokiomis baudmėmis grąšina Samarijos diduomenei už jos girtybėje paskendimą: „Klausykite šito žodžio jūs penėtos karvės, kurios esate ant Samarijos kalno, kurios šmeižiate neturtėlius ir naikinate vargšus, kurios sakote jūsų ponams: „atneškite, gersime“. (Amos 4, 1).

Girtuokliaudavo ne tik Samarijoje bet ir pačioje Jeruzalėje. Neveltui Amos bara Jeruzalės gyventojus už girtybę, tinginystę ir paleistuvystę: „Kurie geria vyną didelėmis taurėmis ir išsitempa puikiausiu alieju, o savo brolių vargo visai nepaiso.“ Taigi ir išves jus pirmaisiais (į nelaisvę), paleistuvių lizdai bus išgriauti“ (Amos 6, 6 — 7.)

Alkoolis visada turi ryšius su paleistuvyste, jis veda į netikėjimą ir į visas kitokias nelaimes. „Vynas ir moterys netikinčiais paverčia išmintinguosius ir atsargius žmones įklampina“ (Eccl-cus XIX, 2)

„Paleistuvystė, vynas ir girtybė atima širdį (t. y. dvasią, protą)“ (Ozeas 4, 11).

„Kas myli pokylius, tas kęs neturtą, kas mėgsta vyną ir riebius kąsnius, tas nepraturtės“ (Priež. 21, 17).

Taigi Senojo Įstatymo išminčius pataria visiems gėrimų į pokylius nesinėsti, jis sako: „Mėgstančius vyną netrauk į tai, nes vynas daug ką pražudė. Perdaug išgertas vynas teikia sielai kartumo (Ecc-ci 31, 30, 39).

Panašiai labai skaudžiai barasi ant tokių žmonių Habakukas pranašas: „Dėja tam, kuris duoda savo prieteliui gėrimo įleidamas į jį savo tulžies ir nugirdo jį, kad pamatyti jo nuogumą. Vietoje garbės tave pripildė gėda, gerk taipogi tu ir užmink, tave apkabins Viešpaties dešinės taurė ir biauirus vemalas bus tau garbės vietoje“ (Hab. 2, 15 — 16).

Joėlis gi šaukia: „Išbuskite girtuokliai ir verkite, kaukite visi, kurie moloniai geriate vyną: jis bus nuo jūsų burnos atimtas“ (paklius nelaisvėn) (Joel, 1, 1).

Iš visų šitų ir panašių pasakymų aiškiai matyti, kad girtybė pas žydus buvo labai praplitusi, kad pranašai labai su ta blogyste kovojo, dėjo visas pastangas, kad girtybę šrovus. Iš pranašų žodžių matyti, kad girtybė atvedė žydų tautą į sunkiausias politines ir socialines baimes.

II. Priešalkoolinis Filono veikimas.

Filonas, Filo, gimė apie 20 10 m. prieš Kristų, mirė apie 40 po Kristaus gimimo. Jis gyveno ir veikė Aleksandrijoje. Jis rašo atskirus rašinius, tam tikrus apie girtybę, knygoj: *De plantatione Noe*, *De ebrietate*. (Philo edidit Maugey, London, 1747).

Tai yra savotiškas, didelis Aleksandrijos blaivininko, alkooliui karo skelbimas. Kito vardo vynui kaip „mirtingieji nuodai“, „venenum mortiferum“, Filonas nežino. Sulig Filono joks išmintingas žmogus negali gerti mirtingųjų nuodų, nes jie mums gyvybę atima. Panašiai yra su vynu, jis irgi varo gėriką iš žmonių pasaulio. Filonas tarp proto nustojimo, kurį įvaro alkoolis, ir mirties nemato jokio skirtumo: atima žmogui protą, jis nebėra žmogus. Viskas, kas šiandieną apie alkoolio kenksmingumą žinoma mūsų gydytojams, sielų ganytojams, sociolo-

gams ir politikams, jau buvo žinoma Filonui. Nei Šventrašty nei kituose to laiko raštuose, knygose nerasime tokių griežtų priešalkoolio vartojimą nusistatymų, kaip pas Filoną.

Žinomas dvejojimas alkoolio į žmones veikimas: stovį nuolat blogina, ir vis ramina.

„Vyne tiesa“ — žmogaus tikrasis veidas. Girtybė — žudo turtą, kūną, sielą. Didžiausia vyno blogybė — žmogui proto atėmimas.

Vyno ir alkoolio nepasotinimas: iš čia didžiausias gėrimui pavojus. Tas veda į įprotį.

Filo dirba pozityviai. Aiškina blaivybės gražumą. Kas yra brangesnis už blaivių protą žmogų? Ką be proto reikėtų garbė, ką turtai, ką pajėga? Blaivus protas tai sielos akis. Mes mėgstame akis, šviesą turėti. Kaip nepalyginamai gražesnė yra sielos akis — protas, kaip jo matomieji dalykai yra kilnūs. Šviesaus, blaivaus proto žmogui negali prilygti joks tvarinys.

Tos Filono mintys yra tokios įtikinančios, tokios pamatuotos, kad joms ir šiandieną negalima nieko pridėti, nieko atimti. Jos paremtos Sen. Įstatymu ir neoplatonų filosofija. Vertėtų tas Filono knygas išsiversti į lietuvių kalbą.

Marijos garbinimas

apsaugo nuo pagundų ir išlaiko sielos ramybę.

Aš čia noriu tik trumpai priminti galingą Marijos pagelbą, kurią Ji ramybės prašantiems teikia. Tarp daugelio garbės titulų, kuriuos Išganytojaus Motinai teikia Bažnyčia, randame „Regina pacis — Ramybės Karalienė“. Kaip gražiai Jai tinka šis vardas! Ji yra Tikrojo Saliamono, ramybės Kunigaikščio Motina, ir kaip sako Bažnyčios tėvai, Marija esanti panaši vaivorykštei, kurią Viešpats, praslinkus tvanui, kaip taikos ženklą, dangaus skliaustuose parodė.

Marija visų dieviškų dovanų davėja. Jos rankose glūdi žmonijos ramybė ir tos brangiausios gėrybės kurių žmogaus protas negali aprėpti. Šv. Bonaventūra sako: „Visumet mūsų akys privalo būti atkreiptos į Marijos rankas gauti Jos malonių“. Pas ką gi kitą ieško kūdikis ramybės, jei ne pas savo myliną motutę, kuri taip išikimai ir rūpestingai saugo kūdikio laimę! Marija mus mylėdama tapo mūsų Motina. Dieviškasis Sūnus mirdamas ant kryžiaus savo testamentu paliko mums Ją už Motiną. Ryšys kurs vienija mus su Marija yra tvirtesnis ir šventesnis, negu su gimta mūsų motina. Taipgi patikrina ir Tėvas Nierembergas, kad reiškiamoji visų motinų meilė savo kūdikiams, bus tik šešėlis, palyginus su Marijos meile prie kiekvieno iš mūsų. Marija mus myli labiau, negu visi angelai ir šventieji kartu. Ji savo meilę įrodė atiduodama dievišką Sūnų taip žiauriai mirčiai už mūsų nuodėmes. Del to šv. Bonaventūra taiko Jai, Dievui Tėvui skiriamus žodžius: Taip Ji (Marija) numylėjo pasaulį, kad savo vienatinį Sūnų atidavė mirti, už žmones (Jono 3, 16.). Ar gali Ji mums ką nors atsakyti jeigu tiek daug

davė! Ir kaip mes dar galėtume nepasitikėti Jos meile? „Tas negali pražūti, sako Blošius, kurs Mariją nužemintai ir karštai garbina“.

Ne veltui Bažnyčia Mariją vadina mūsų Viltimi. Šv. Bonaventūra apie Mariją kalba Jobo žodžiais: „Ir jeigu Ji mane atstumtų ir mirtį siųstų, aš gi nenustočiau prie Jos vilties“ (Jobo 13, 15.). Dievas Mariją sutvėrė ne baimei; Joje nėra baudžiančio teisingumo, bet pasigailejimas. Dievas suteikė Jai tokį gerumą ir užuojautą, kad nei vieno, kurs Jos pagalbos maldauja, neatstumia, ir nei vienam, kurs Jos užtarymo prašo savo pagalbos neatsako. Dievas mums davė Mariją paramai mūsų silpnybės, pagūdai mūsų kančiose, pagelbai mūsų pavojuose, priebėgai papildžius nuodėmę.

Ir jeigu kas nori mums sielos ramybės išplėsti, bėkime prie Marijos. Ypačiai sunkiose pagundų valandose privalome pas gerąją ir galingąją Motinėlą užtarymo ieškoti. Vienas tik širdingai ištartas Marijos vardas suteiks mums stiprumo prieš gundytojo užpuolinį. „Garbingas ir stebuklingas yra Tavo Vardas, o Marija!“ sako šv. Bonaventūra. „Kas Ji su pasitikėjimu ištaria, tas neturi ko bijoti mirties valandoje, nes velnias šio vardo bijo ir bėga nuo to, kuris jį ištaria.“

Todel sako šv. Tomas iš Villanoros; „Kaip višteliai, pasirodžius vapagai, bėga po apsaugojančiais motinos sparnais, taip mes privalome bėgti Marijos prieglobstin, kuomet užpuola pagundos. Marija apsireiškus šv. Brigitai pasakė: „Kuomet mano nuodėmingi vaikai bėga mano prieglobstin, aš priversta juos gelbėti, kaip motina, kuri mato ištiestą mirties kardą virš savo sūnaus galvos.“

Gal Dievas duos, netrukus šv. Bažnyčia pagarsins tikėjimo tiesą, kad šv. Panelė Marija yra visų malonių Tarpininkė, tuomet bus džiaugsmo, kai net tikėjimu užtikrins Marijos pagalbą, nors ir dabar mes neabejojame, kad Marija tikrai padeda. „Nuo amžių negirdėta, sako šv. Bernardas, kad kas šaukdamas jos pagalbos būtų buvęs atmestas!“ Melskimės, kad šioji tiesa greičiau būtų paskelbta.

Marija, jei Tu nepadėsi, pražūsiu!

Vertė An'anas Samelis

Žydas kunigu

(tikras atsitikimas).

Štrasburge, Vokietijoje, gyvena labai turtingas žydas Ratisbonne. Užaugo jis kaip lėlė. Mokėsi įvairiausių mokslų, pažino visas dailenybes, kurios kuo nors buvo garsios pasaulyje.

Ratisbonne turėjo bevaikį dėdę, žinoma, taip pat žydą. Šis labai mylėjo savo brolvaikį. Pirkdavo jam arklių, vežimų, duodavo pinigų be saiko. Pagaliau ryžosi net visą savo turtą jam užrašyti. Jaunas Ratisbonne buvo viskuo pertekęs. Betrūko jam žmonos. Greitai susižieduoja jis su viena mergaite, apie kurią pats sakydavo: „Negalima įsivaizduoti simpatingesnės moteriškos už mano sužieduotinę“.

Kas bent kiek pažįsta gyvenimą, žino vieną dažniausiai atsikartojančią tiesą: Poniškųjų jaunuolių, linksmų ir smagių, kurie turi pinigų į valias ir dar šalia to sužieduotinę, tokių jaunuolių protuose ir širdyse per siaura, kad ten galėtų dar tilpti religija, nors tie jaunuoliai ir būtų pripuolamai pakrikštyti. Įdomu, kaip buvo tuo atžvilgiu su žydų jaunikais Ratisbonne!

Į žydiškąjį tikėjimą jis netikėjo, o krikščioniškojo visa siela nekeitė. Ratisbonne'o sužieduotinė buvo vos 16 metų mergaitė. Todėl sutuoktuvės buvo atidėtos porai metų. Tuo tarpu energingasis Ratisbonne išvyksta į užsienius pasidairyti po platųjį pasaulį. Visi keliai, visos durys jam atviros. Mat, turtingasis Ratisbonne atvyksta. Savo būsimai laimei nuvyksta jis ir į puošniąją Italiją. Apsistoja taip pat tarp kitų ir tame dailenybių muziejuje, garsiam Romos mieste.

Roma — katalikų širdis. Suprantama, kad visa tai kūrė Ratisbonne'o neapykantą iki aukščiausio laipsnio. Jis tiesiog žodžių pritrūkdavo krikščionybei išjuokti.

Kartą teko Ratisbonn'ui ilgiau pasikalbėti apie tikybos dalykus su vienu ponu, pavarde Biusjer. Kai Ratisbonne nesiliovė tyčiojėsis ir užgauliojęs krikščionių tikėjimą, staiga ponui Biusjer, tarytum, Dievo įkvėpimu atėjo į galvą nepaprasta mintis.

„Žinai ką“, sako jis užsispyrėliui žydui, „jei netiki mano žodžiams, kad katalikų tikyba yra tiesa, tai gali pats išbandyti, ar katalikų tikyboje yra kas nors tikėtina, ar ne. Imk, užsikabink šitą Švenčiausios Mergelės agnosėlį, nusirašyk štai šitą maldele: „Atmink o Švenčiausioji Pana Marija ir tt.“ ir ją rytas vakaras perskaityk. Tuo būdu galėsi išbandyti ir būsi tikras — taip, ar antraip“.

Gerokai išsijuokęs ir kiek pasvyravęs Ratisbonne pagaliau sutiko. Jis, girdi, tais katalikiškais šposais padarysiąs gardaus juoko savo žmonai.

Neapikanta ir pasityčiojimai ėjo savo keliu toliau. Tik toji maldele kartais ateina į galvą ir tiek. Kai kada net nenoromis kartodavo jos žodžius savo sieloje.

Tuo pat laiku gyvena Romoje tų laikų prancūzų ministeris p. Ferrona (Ferronnays), žmogus labai religingas, tikrai šventa siela. Kartą p. Biusjer'as papasakojo p. Ferronai, kaip geram savo pažįstamam,

apie žydą Ratisbonne'ą ir prašo pasimelsti už jį. Ferrona mielai pasižadėjo ir maloniai šypsodamas papranašavo: „Aš Tamstai sakau iš anksto — šis žydas atsivers“.

Antrą po šio pasikalbėjimo dieną, vakare staiga mirė p. Ferrona. Ruošiamos iškilmingos laidotuvės. Tuo reikalu eina p. Biusjer į šv. Andriejaus bažnyčią. Gatvėje susitinka Ratisbonne'ą, susitaria kartu važiuoti už miesto pasivėžint. P. Biusjer'as prašo Ratisbonne'ę luktert truputį, kol jis susitarsiąs su bažnyčios rektorium del a. a. Ferronos laidotuvių.

Kai Biusjer'as nuėjo į zokristiją Ratisbonne manė pasidairysiąs po bažnyčią.

Tik... nuostabus dalykas! Biusjer grįžta iš zokristijos ir randa savo draugą ant kelių prie vienos koplyčios slenkščio. Galvą nuleidęs, į rankas atrėmęs, visu kūnu truputį virpa. Nustebo bet kartu ir nudžiugo p. Biusjer'as. Širdingai jį kalbina, judina už peties. Šis tačiau, tarytum užkerėtas, nieko neatsako. Staiga Ratisbonne smarkiai pakelia galvą aukštyn. — Jis, pasirodo, gaudžiai verkė ir karštai bučiavo Marijos agnosėlį. Jo pirmi žodžiai buvo: „O, kaip šis žmogus už mane mel-dėsi“. — Jis kalbėjo apie mirusį Ferroną, kurio niekad gyvenime nematė ir apie kurio maldas nieko negirdėjo. —

Kai susijaudinimas praėjo, Ratisbonne papasakojo: „Bažnyčioj staiga pasidarė man neramu. Greit aš nebemačiau nieko, kas buvo bažnyčioje. Tik iš šoninės koplyčios sutvisko spinduliuojanti šviesa. O šviesos vidury — Marija: didinga, žėrinti, bet ir ir saldžiai gera. Parpuoliau ant kelių. Sieloje pajutau galingą gyvo tikėjimo jausmą, trokšte troškau krikšto“.

Ir vėliau Ratisbonne pasakodavo: „Viena akimirka tartum raiščiai nukrito nuo mano dvasios akių; tarytum, sniegas ar ledas sutirpo saulės spinduliams užkaitinus. Iš mano nepristelingu prietarų prieš krikščionybę, kuriais aš nuo pat mažystės mčiau, neliko nė ženklų. Bežiūrėdamas į aną šviesųjį reginį įgavau supratimo apie katalikų tikėjimo tiesų visumą, nors prieš tai jokios katalikiškos knygos nebuvau skaitęs. Priešingai, mano mintys ir mano visa prigimtis buvusios krikščionybės priešingos.“

Ratisbonne buvo pakrikštytas.

Kadangi sužieduotinė nesutiko tapti krikščione, Ratisbonne atsisakė nuo vedybų.

Po kiek laiko, reikiamus mokslus išėjęs Ratisbonne buvo išvęstas kunigu.

Gyveno labai šventai, tikrai kunigiškai. Visas savo pajėgas skyrė kilnūs kunigas savo broliams žydamis atversti.

Kunigas Alfonsas Ratisbonne gavo dirbti Kristaus vynyso dalyje, kuri buvo Jeruzalėje ir apylinkėse.

Čia po gražaus, palaimingo darbo užmigo atsilėsti kunigas Alfonsas 1884 metais, gegužio m. 6 dieną.

Kunigo Ratisbonne'o įkurtosios Jeruzalėje ir apylinkėse našlaičių prieglaudos ir dabar primena savo įsteigėją ir nuostabią jojo atsiver-timo istoriją.

Apie dvasinių dalykų brangumą

(tęsa).

Juo daugiau dvasiniuose dalykuose lavinamasi, juo karštesnis darosi tų dalykų troškimas.

1. Šventoji Dvasia sako apie dieviškąją lšmintį: „Kurie manęs valgo, dar alksta, ir kurie manęs geria, dar trokšta“. (Eccl. 24, 29) Kūno gėrybės ir džiaugsmi, sulig šv. Grigaliu, (S. Grig. Homil. 16 super Evangelium) tuo skiriasi nuo dvasinių gėrybių, kad jų karštai trokštame tik tol, kol jų neturime; o kada jas pasiekiame, nedaug jas bevertiname. Pasaulyje kiekvienas ieško savo kilmei ir savo luomui pritinkamo amato. Vos tik jo pągeidavimas šiuo atžvilgiu būna patenkinintas, jau jis jam pasidaro nuobodus ir jis kreipia akis į ką nors aukštesnį, nors tasai aukštesnis dalykas taip pat neduos jam patenkinimo, kuomet jį jau turės. Ir taip, pataikaujant savo garbės geismui ir nestatant savo geiduliams jokių ribų, nuolat veržiamasi prie ko nors nauja, ir niekur nerandama savo patenkinimo.

2. Su dvasios dalykais yra visai kitaip. Kol jų dar neturime, jie kelia mumyse pasibodėjimo ir nepalankumo. Bet kaip tik kartą jų įgyjame, pradėdame geriau pažinti jų vertę ir juos labiau branginame; o juo daugiau jų ragaujame, juo stropiau stengiamės jų įsigyti. Šitokio skirtumo priežastį tasai šventasis (Grigalius) paduoda tokią: naudojimas laikinomis gėrybėmis ir džiaugsmiais leidžia mums pažinti jų tuštumą ir netobulumą. Todėl, neradę juose laukiamojo pasitenkinimo, imame niekinti tai, ką pasiekėm; o vildamies, kad mes kame kitur rasime laukiamojo pasitenkinimo, pasiduodame kitiems geismams. Bet čia mes ir klystame: šiųjų geidimų likimas būna toks pat, ką ir anųjų. Nes mes nesame pasauliui sutverti, ir todėl nieks pasauly neduos mums pilno pasitenkinimo. Tai pažymi Atpirkėjas samarietėi, sakydamas: „Kiekvienas kurs geria šitą vandenį, vėl trokš“. (Jon. 4, 13). Gerk šiojo vandens, kiek tik nori, netrukus ir vėl trokši. Nes žemiškųjų pasitenkinimų ir džiaugsmų vanduo niekuomet nepajėgia užgesinti troškimo žmogaus, sutverto dangaus laimei. Gi dvasios gėrybės ir džiaugsmi daugiau mylima ir branginama juos įgijus, nes tuomet geriau jų vertę pažįstama; ir juo tobulesniame laipsnyje juos turime, juo karščiau jų trokštame. „Nenuostabu“, sako tas pats šv. Grigalius, „kad netrokštama dvasinių gėrybių, kol jų neparagaujama. Kas gali mylėti tai, ko nepažįsta?“ (ten pat). Todėl Apaštalas šv. Petras sako: „Jei tačiau esate paragavę, kaip Viešpats yra saldus“. (1 Petr. 2, 3). Ir karališkasis pranašas sako: „Paragaukite ir matykite, kad Viešpats saldus“ (Ps. 33, 9). Nes jei kartą pradėsimė skonėtis Dievu ir dvasiniais dalykais, rasime juose tiek daug saldumo, kad net norėsimė nučiuolpti jais paliestus pirštus. Ta prasme reikia suprasti lšminčiaus žodžiai: „Kurie manęs valgo, dar alksta, ir kurie manęs geria, dar trokšta“. Juo stropiau dangiškųjų dalykų ieškosime, juo karščiau savo širdyje ilgėsime trokšdami jų turėti.

3. Bet kaip su tuo visu suderinti, — gali kas pasakyti, — Kristaus žodžiai, sakyti samarietėi: „Kas gi gers vandens, kurį aš jam duosiu, tas nebetroks per amžius“ (Jok. 4, 13). Čia Dievo Sūnus sako, kad niekados nebetroks tas, kuris gers Jo duotojo vandens; o kitoj vietoj šventoji Dvasia sako Išminčiaus lūpomis, kad juo daugiau gersime, juo didesnį jausime troškimą. Kaip čia viena su kitu suderinti?

Šventieji Tėvai duoda į tai šitokį atsakymą: Jėzaus Kristaus žodžiai, sakyti Samarietėi, reikia taip suprasti: Kas gers gyvojo vandens, apie kurį Atpirkėjas kalba, tas nebetroks kūno pajautimų džiaugsmų; nes dvasios dalykuose jis ras tokio saldumo, kad žemiškieji dalykai jam rodysis visai kottūs ir negardūs. „Kaip viskas rodosi negardu, paragavus medaus“, sako šv. Gregorius, „taip visi kūno smagumai rodosi kottūs, paragavus dvasios džiaugsmų“. O Išminčiaus žodžiai: „Kurie manęs valgo, dar alks, ir kurie manęs geria, dar troks“, reikia suprasti apie dvasios dalykus. Juo daugiau jų paragaujama, juo labiau jų alkstama ir trokštama, nes tada geriau pažįstama jų vertė ir geriau jaučiama jų saldumas, ir todėl juo karščiau jų ilgimasi. Taip derina šventieji Tėvai abi tas vietas.

4. Bet kaip suderinti su tuo, kas pasakyta, pas šv. Matą paties Kristaus: „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti“? (Mat. 5, 6) Čia sako Kristus, kad tie, kurie alksta ir trokšta teisybės, bus pasotinti, o Išminčius užtikrina, kad tie, kurie valgo ir geria dieviškosios išminties, dar labiau jos alks ir troks. Kaip gi sutaikinti šias dvi tariamas taip dideles priešingybes? Visai lengva. Tikrai sakant, tuo ir pasižymi dvasinės gėrybės, kad jos sotina ir kartu žadina alkį, kad jos tildo ir kartu sukelia troškulį. Tame ir yra šiųjų gėrybių nuostabumas ir visas jų didumas, kad jos patenkina ir sotina širdį, nors ji vis dar palieka trokstanti ir alkstanti, ir kad jos didina alkį ir troškulį, juo daugiau jų valgoma ir geriama. Tačiau tai nėra stiprinantis alkimas; ir nėra varginantis, bet teikiantis pasigėrėjimo troškulys.

Vien tik danguje mes būsimė pilnai pasotinti, sulig karališkojo Pranašo žodžiais: „Būsiu pasotintas, kuomet apsieiks Tavo garbė“ (Ps. 16, 15), ir anais: „Jie gausiai gers iš Tavo namų apstumo“ (Ps. 35, 9). Tačiau ir dangaus garbėje, sako šv. Bernardas, Dievo regėjimas taip mus sotins, kad troškimas ir alkimas to regėjimo niekumet nesiliaus; nes vietoj sukelti mummyse nuobodumą ir įkyrumą, nuolat jis žadins mummyse naują troškimą gėrėtis Dievu, Jį reginti. Todėl šv. Jonas savo Apreiškime sako apie palaimintuosius, stovinčius ties sostu ir Avinėliu: „Jie giedojo tarsi naują giesmę“ (Apr. 14, 3). Tuo jis norėjo duoti mums suprasti, kad dangaus džiaugsmas be paliovos ties mums naujo džiaugsmo ir naujo stebėjimosi, kad kiekvieną akimirksnį, kaip Izraeliaus vaikai pamatę pirmą kartą krintant iš dangaus manną, sušuksime: „Kas tai yra“?

Tokia maž daug yra dvasios dalykų savybė ir čia žemėje. Būdami dangiškųjų daiktų atšvaista, jie turi jų savybės ir jų jėgos. Iš vienos pusės jie sotina ir pripildo širdį, o iš kitos pusės žadina mummyse

nesiliaujanti alkimą ir troškimą. Ir juo daugiau jų ragaujame, juo daugiau jais sotinamės, juo labiau didėja tasai alkimas ir troškimas. Tačiau pats tasai alkis yra tam tikros rūšies sotinimasis, ir pats tasai troškyls malonus ir saldus sielos gaivinimas. Visa tai turi mums parodyti aukštą dvasinių dalykų vertę ir sukelti mums didelį jų branginimą ir jų troškimą, taip kad pamiršdami ir niekindami visą pasaulio tuštybę su Apaštalų Kunigaikščių sakytume: „Viešpatie, mums čia gera būti!“ (Mat. 17, 4).

Troškimas vis didesnio tobulumo yra vienas tikriausių ženklų, kad esame Dievo malonės stovyje.

1. Vienas tikriausių ženklų, kad Dievas gyvena sieloje, ir kad todėl ji yra malonės stovyje, yra troškimas kas kartą vis didesnio tobulumo. Kiek paguodos tai mums teikia; ir kartu kiek ragina mus tą troškimą nuolat didinti ir rūpintis, kad kiekvieną dieną uoliau Dievui tarnautume! „Niekas taip tikrai nepareiškia Dievą esant sieloje“, sako šv. Bernardas, „kaip troškimas didesnio malonių apstumo“. Jis tai įrodo aukščiausiai privestaisiais išminčiaus žodžiais: „Kurie manęs valgo, dar alksta, ir kurie manęs geria, dar trokšta“. Tad laimė tau, jei tu alksti ir trokšti dangiškųjų daiktų! Dievas gyvena tavo sieloje; nes Jis yra to troškulio ir alkio priežastis. Tu be abejo suradai tos brangiosios kasyklos tikrąją gyslą, dėl to kad stropiai jos ieškojai.

Medžioklės šuo tingiai ir be tikrumo bėgioja po lauką, kol jokios žvėrienos nesuuodžia; bet kaip tik ką nors pajunta, leidžiasi vikriai pėdomis ir nenurimsta, kol žvėrieną suras. Panašiai nebenori nurimti tas, kurs tikrai paragavo dieviškojo kvapo saldumo ir skubinasi paskui jį, šaukdamas su sužieduotine Giesmių giesmėje: „Trauk mane paskui tave: mes bėgsime į tavo tepalų kvapą“. Dievas, kurs turi sostą tavo širdyje, traukia tave paskui save. Bet jeigu nejauti savyje tobulumo alkimo ir troškimo, gali bijoti, ir tai ne be pamato, kad gal Dievas negyvena tavo širdyje. Nes, kaip šv. Grigalius pastebi, tokia yra dvasinių dalykų savybė, kad jei mes jų neturime, tai jų ir nemėgstame, ir todėl jais nė nesirūpiname.

2. Šv. Bernardas sako, kad jis drebėdavęs ir pasišiaušdavęs jam plaukai ant galvos, svarstant šventosios Dvasios žodžius, pasakytus išminčiaus lūpomis: „Žmogus nežino, meilės ar neapykantos jis vertas“. (Eccles 9, 1) „Baisi yra toji vieta“, šaukia jis, „ir jokio suraminimo neturi. Aš nutirpstu visas, kuomet tik sutinku šiuos žodžius ir juos virpėdamas kartoju: „Kas žino, meilės ar neapykantos jis vertas?“ Jei atsiminimas netikrumo, ar esame malonės stovyje ar ne, tokį didį šventąjį, kurs buvo lyg Bažnyčios šulas, priversdavo drebėti, tat kaip jis turi veikti į mus, kurie dėl mūsų nuodėmių taip daug ko turime bijoti? mus, kurie „buvome patys savyje pasidarę mirties ištarmę?“ (2 Cor. 1, 9). Aš tikrai žinau, kad Dievą įžeidžiau; bet ar Jis man atleido, nežinau! Kas nedrebės tai atsimindamas? Jei mes turėtume nors kokią laidą, kad Dievas mums atleido ir kad mes esame Jo malonėje, kaip mes tokį laidą brangintume!

Tiesa, be ypatingo dieviško apreiškimo šiame gyvenime mes niekumet to tikrai žinoti negalime: bet gi yra ženklų, kurie yra daugiau tikri negu spėliojimas. Žymiausias jų — tai karštas širdies troškimas kas kartą vis didesnio tobulumo. Argi neturėtume šį troškimą jau vien dėl to mumyse gaivinti, kad jis yra Dievo malonės laidas ir užstatas, ir kad pasitikėjimas, jog mes jį turime, jau šiame gyvenime, rengia mums didžiausios paguodos.

3. Tai, kas pasakyta, randa patvirtinimą šv. Dvasios žodžiuose, Patarlių knygoje: „Teisiųjų takas, kaip skaisti šviesa, kuri vis labiau žiba ir eina didyn iki tobulai dienai“. (Proverb. 4, 18) Teisiųjų kelias panašus į saulės šviesą. Šviesa ir šilima didėja, juo aukščiau saulė pakyla; vidūdienį ji pakyla visų aukščiau, — tada ir šviesa yra tobuliausia. Panašiai ir teisieji: juo labiau jie žengia pirmyn, juo smarkiau jie auga dorybėse ir tobulume. „Niekados teisusis nemano“, sako šv. Bernardas, „kad jis jau pasiekė galą; niekados jis nesako: jau užteks“; ne, jis vis alksta ir trokšta teisybės, ir jei jis net amžinai gyventų, jis amžinai, kiek galėdamas siektų teisesniu tapti. Be paliovos jis stengtųsi žengti nuo gero prie geresnio“. Nes apie teisiuosius parašyta: „Jie eina iš stiprybės į stiprybę“ (Ps. 83, 8); tai reiškia, jų uolumas vis labiau užsidega ir jie nenustodami žengia pirmyn dorybės keliu, iki pasieks tobulumo viršūnės.

Gi atšalusųjų, netobulųjų ir blogųjų kelias panašus į nusileidžiančios saulės šviesą, kuri vis eina mažyn, pagaliau visai žūva ir užleidžia vietą nakties tamsybei. „Bedievių kelias tamsus“, sako Išminčius: „Jie nežino kame jie puls“. (Proverb. 4, 19) Jie vaikščioja didžioje tamsybėje, taip kad ant kiekvieno žingsnio suklumpa. Jie gyvena tokiam sumišime ir tokiam apgailėtiname apakime, kad net savo klaidų nepažįsta ir negirdi jokių sąžinės išmėtinėjimų. Neretai jie net mirtiną nuodėmę laiko atleistina arba skaito ją žmoniškų netobulumu.

Visa atnaujinti Kristuje!

Nors audros kauks ir šėls aplink,
Neliūsk brolau, — nenusimink,
Ir būk drąsus, narsiai kovok!
Kovoj tik tuos žodžius kartok:

Visa atnaujinti Kristuje!

Tas obalsis kilnus, — gražus,
Su juo kovoj nė viens nežus,
Kas Jėzui dirbs, dėl Jo kentės,
Ir šiuos žodžius tik vien mylės:

Visa atnaujinti Kristuje!

Kančioj, varge, Kristus paguos,
Jėgų kovoj Jisai priduos,
Bet tam kurs Jį mylės karštai,
Ir omeny turės vien tai:

Visa atnaujinti Kristuje!

Tasai kančios savyj nejaus,
Vargai pečių, neslėgs — nespaus,
Tirpdys ledus meili širdis,
Kurioj liepsnos tik ši mintis:

Visa atnaujinti Kristuje!

K. Makrickas.

Tėvas Pro S. J.

T. J. Stäubli iš Heerenbergo mums praneša apie žuvusį T. Pro šit ką: „Gerąjį T. Pro pažinau iš seniau. Mūsų buvome geri draugai Anglijoje mokslus tęsdami; čia drauge nuo 1924 m. gyvenom. Gyvenom mažame namely, viens antrą ramindami ir guosdami. Per jubilėjinius metus daug ko pasimokiau iš savo draugo, meksikiečio T. Pro. Visur jis rodė apaštališką sielą ir pasiaukojimą. Jo namiškiai neteko viso turto. Tėvui M. Pro kildavo mintis, ar jis negalėtų kuriuo nors būdu

Tėvui Pro S. J. leista pasimelsti prieš mirtį.

savo tėveliams padėti. Tėvas atsakydavo: „Mano sūnau! Tu mums tada padėsi, kai tapsi ištikimu jėzuitu“. Kas žinojo, kad taip ir atsitiks!.. T. Pro turėjo iškęsti tris dideles operacijas ir sirgdamas darbavos savo tautiečiams.

Po šalį pasklido Calleso šnipų, budelių; jie landė po namus, uolas ieškojo katalikų kunigų suimti ir nužudyti. T. Pro buvo labai gudrus. Kartą į jo namus atėjo policija ieškoti jo ir kratos daryti. T. Pro pats atidarė visas dėzes, išimdinėjo daiktus, rodė juos policijai, po kratos pavaišino „svečius“ cigaretėmis ir vynu, o savęs nė kiek neišdavė.

Kitą kartą jis viename kieme laikė šoferiams rekolekcijas. Visi šoferiai sėdėjo automobiliuos, taip pat ir T. Pro apsidaręs šoferio rūbais. Į kiemą atėjo kažkokių asmenų, jų tikslas buvo sekti T. Pro. T. Pro nieko nelaukdamas paleido automobilį, o paskui jį ir visi kiti šoferiai išvažiavo iš kiemo. Pusiaukelėj T. Pro išlipo ir užsismaukęs ant akių kepurę, atsiklastęs drabužius, atsirėmė prie medžio, kaip pavargėlis. Po pusvalandžio automobiliu prazvembė jo priešai — Calleso budeliai, jį vydamiesi. Bet keistas dalykas, policija nė nepažvelgė į atsirėmusį prie medžio T. Pro.

Calleso politikos principas — nusikratyti nuo visų priešingų jam žmonių. Visai nekaltus katalikus apkaltina, kad esą jie sukilėliai, einą prieš valstybę ir dėl to baudžia juos mirtimi. Ir T. Pro, jo brolių Humberto ir dar du suėmė ir apkaltino dalyvavusius atentate prieš Obregoną.

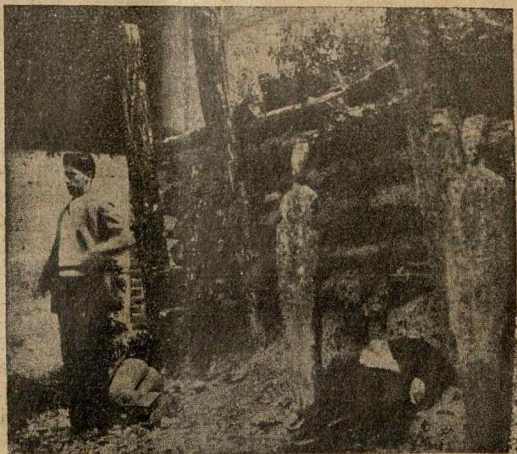
1927 m. 23 val. po pusryčių keturi suimtieji kalbėjosi. Į jų kambarį įėjo vienas karininkas ir pranešė, kad Vyriausiasis Tribunolas juos visus nuteisęs mirti, sprendimas turįs būti tuoj įvykdytas. Jie dar turį 15 minučių laiko rašyti laiškam į savuosius.

T. Pro išklaušė išpažinties, ragino pasmerktuosius iškėsti kantriai, pats pirmasėjo į mirties vietą, paskui jį sekė draugai. Jo paskutinis prašymas buvo gauti šiek tiek laiko pasimelsti.

Kareiviai sutiko. T. Pro išsitraukia rožančių ir kryžių, žiūrėdamas į jį siunčia paskutinę maldą Aukščiausiam. Po to atsisukęs sako kareiviams: „Teesie jums Dievas gailestingas ir malonus“. Kryžiskai išskėtomis rankomis ir į dangų žiūrėdami žuvo keturi kankiniai...

Netrukus policija, žurnalistai fotografai priėjo prie nukautųjų apžiūrėję ir nufotografavę rašė bei atvaizdavo „keturių banditų mirtį“. Tokia žinia pasklido po visą pasaulį. Bet visi tyli! Jiems nesvarbu teisybė! Katalikai tebūnie kaltinami plėšimu.

Išpūdingas buvo reginys, kai 70 metų senelis, T. Pro tėvas ir jo sesuo, prisitartino prie kankinių, prie savo sūnų lavonų. Su džiaugsmu ir ašaromis akyse bučiavo savo vaikelių veidus. Ant T. Pro kaktos buvo du lašų kraujo, tėvas juos su skepetaitė nušluostęs parsinešė

Tėvas Pro jau nužudytas, jo brolis dar laukia.

namo. Sesuo išvydusi savo brolių lavonus pradėjo verkti. Senelis — tėvas jai tarė:

„Mano vaikel! Mes neturim ko verkti!“

Palaidoti susirinko apie 20000 žmonių. Visi jie nuolat šaukė: „Tegyvuoją Kristus Karalius!“ Visi žinojo, kad šie kankiniai už tikėjimą žuvo.

Sužinojau, kad prieš palaidojant ant T. Pro grabo buvo padėtas šv. Sakramentas, o kunigai ėjo garbės sargybą. Kunigai nešė jo grabą ir į kapines.

„Tesusiteikia jo kraujas mums palaimą!“

Stebėtinas išgyjimas per užtarymą Meksikos kankinio Tėvo Jėzuito Mykolo Pro

Meksikos vyskupas Diaz pasiuntė savo vienam draugui į Europą šio turinio laišką: „Tamsta nori tikrų žinių? Štai jos, kurias tiesiog iš paties gydytojo lūpų paėmiau, to paties, kuris ligonio sveikata visą ligos laiką rūpinosi.

Čia bus kalbama apie vieną merginą, kurios krūtis užpuolė esti vėžio liga. Gydytojas patarė tuojau padaryti operaciją. Bet kai ant rytojaus pasirodė daugiau ligos apsireiškimų ir ištyrus kraują rasta didėjantis užsikrėtimas, nutarta visiškai pašalinti krūtis.

Mergina verkė ir iš baimės jokių būdu nenorėjo sutikti, kad darytų tokią operaciją. Tuomet patarė gydytojas dar kiek pavartoti Röntgeno spindulius, kad mergaitė visiškai įsitikintų, jog kitos išeities nebėr. Padarė Röntgeno spinduliais apšvietimą. Ir štai palaukus dar šešetą savaikių atsirado jau aštuonios vėžio votys. Operacija tapo neišvengiama. Gydytojas nebenorėdamas per daug prie to dalyko jos versti, pavedė visą darbą kitam gydytojui. Pastebėjus, kad mergaitė net dreba išgirdus operaciją, pavedė dar dviem gydytojams ją apžiūrėti. Viens iš jų pasakė: „Panele, tamstai vienintelė viltis ir išeitis beliko operacija, apsiimk nes stebuklą 20 amžiuje jau nebėr!“

Nelaimingoji pradėjo didžiausiu pasitikėjimu noveną į Meksikos kankinį Tėvą Jėzuitą Pro, kurio net sau įsigijo relikvijas. Po poros dienų mergaitė prašė suieškoti pirmąjį gydytoją ir jam tarė: „Pone gydytojau, prašau dar mane kartą apžiūrėti.“ Šis apžiūrėjo ir rado krūtis visiškai sveikas, tik viena maža žaizdelė dar matėsi, kuri irgi baigė nykti. Jūs galite sau įsivaizduoti, kai nustebo gydytojas! Jis paklausė mergaitės, kokių ji griebusi priemonių. „Jokių, tik relikvijas“, skambėjo atsakymas. Tuomet jis dar šį tą prirašė ligoniui, kad galėtų dar kartą ateiti pažiūrėti. Pažiūrėjus dar kartą, rado net paskutinę žaizdelę visiškai užgijusią.

Šis viskas taip įvyko, kaip aš čionai rašau. Gydytojas pats dar vakar man pasakojo po to, kai jis ligoniui išrašė liudijimą, kad ji esanti visiškai sveika. Jis yra pasiryžęs savo žodžius prisiega patvirtinti ir iš savo draugų gydytojų tą patį išgauti.

Mergaitė vadinosi Joaquina Delgado; gydytojas Dr. Vasques; Röntgeno spinduliais švietė Dr. Peter; kitu du gydytoju vadinasi: Gu-

tierrez ir Eguiluz. (Dabar reiktų minėti vyskupo pastatytą žmogų, kuris tirinėja dalyką, bet dėl rimtų priežasčių užtylėsiu).

Meksika, 27. XII. 27.

P. S. Stebuklo dokumentai yra gabenami vienos šeimos į Romą. Pas tuos žmones Tėvas Pro dažnai gaudavo priebėgą ir daug kartų tokiu būdu galėjo ištrūkti iš budelių rankų. Tų namų šeiminiškė su keleta kitų irgi buvo kalėjime, bet jos vyrui pasisekė juos už 2500 dolerių išpirkti. Taip pat vienas laikraštis, sulaistytas Tėvo Pro kraujais, yra gabenamas į Romą. (Ir šių žmonių vardų dėl tų pačių priežasčių negaliu pasakyti).

Be to dar yra pranešta apie keturis kitus nepaprastus Tėvo Pro stebuklus, kurių dokumentai dar nespėjo pasiekti mūsų rankas.

Panašūs stebuklai girdima ir apie kitus Meksikos kankinius, ypatingai apie Joakimą de Silva.

Meilė neužgęsta niekados!

Nesenai pasakojo vienas kalėjimo valdininkas ši labai graudingą atsitikimą: „Aš parašiau laišką vieno žmogžudžio tėvams, kviesdamas juos aplankyti savo suimtąjį sūnų. Prizadėjau leisti jiems pusę valandos pasikalbėti mano kambaryje ir kad niekas kitas nesiklausys jų kalbos tik aš vienas. Atėjo. Suvargę, sulinkę, susirūpinę seneliai sėdėjo laukdami sūnaus. Ko neplyšo jų širdys kai sužinojo, kad jų mylimasis sūnus, su kuriuo vos prieš šešias savaites atsisveikino, dabar suimtas, pančiais surakintas ir kalėjiman pasodintas ir už ką? Už žmogžudystę!

Atsidaro durys. Teismo sargas įstumia piktadarį ir pats tuoj išnyksta. Pamatęs žmogžudys savo tėvus suriko ne savo balsu ir ėmė gaudžiai verkti ir taip visu kūnu drebėti, kad aš maniau, jog jis pargrius. Greit pastūmiau jam kėdę. Jis baisiai vaitodamas sudribo ant jos. Tada atsistojo motina, patraukė savo kėdę prie sūnaus dešinės pusės, atsisdė, priglaudė jį prie savo širdies ir ėmė glostyti tą ranką, kuri dar ne senai praliejo žmogaus kraują.

Taip pat ir tėvas, senas ir doras valdininkas, prisitraukęs kėdę prie sūnaus iš antros pusės, paėmė jo kairiąją ranką ir taip pat ėmė ją glamonėti. Jie nesakė nė žodelio, neišmetinėjo dėl tokio baisaus pasielgimo, tiksliai [glamonėjo. O ką darė piktadaris? Jis irgi tylėjo. Tačiau jo akys ėmė drėgti. Ir savo dvasioje žemai, žemai nulenkę savo galvą prieš tuos žmones, kurie jam tokį pamokslą pasakė, kad „Meilė neužgęsta niekados“ (1 Kor. 13, 8). Tik štai sūnus pašnibždėjo kažką motinai, o ši nesutiko.

— Ką jis pasakė — paklausiau, — man reikia žinoti.

— Mes turime visų mūsų vaikų fotografiją atsakė motina. Jis pasakė, kad ją reikia sudraskyti, nes jis nebeesąs vertas būti mūsų sūnumi. O aš jam atsakiau: „Tu esi ir būsi mūsų sūnus“.

Be abejo niekas, jokie prikalbinėjimai, nebūtų įstengę taip sugraudinti to jauno piktadario širdies, kaip didi jo tėvų meilė“.

LEISKITE MAŽUTĖLIUS PRIE JĖZAUS!

II kl. mok. *Tulpė.*

Našlaite

Viename dideliame mieste gyveno neturtinga šeima, bet didžiai mylinti Mariją. Jų tėvas dirbo kasyklose, kur darbas buvo labai pavojingas ir kiekvieną valandėlę galėjo ištikti nelaimė. Jų duktė Gertrudėlė, eidama trečius metus jau gražiai mokėjo: „Tėve mūsų“ ir „Sveika Marija“. Ryte ir vakare ji klaupdavo prieš Marijos paveikslą ir karštai meldavo ją, kad jos tėvelius gelbėtų nuo nelaimių.

Atėjus gegužio mėnesiui Gertrudėlė su mamyte papuošė kambaryje Marijos statulą. Parėjus iš darbo tėveliui, visi klaupdavo prieš statulą, meldavo Gerąją Motiną, kad gelbėtų juos nuo nelaimių ir laikytų savo globoje jų mažąją dukrelę Gertrudėlę.

Bet nelaimė. Vieną gražią gegužio dieną kasyklas užplūdo vanduo, kur žuvo daug darbininkų ir kartu su jais Gertrudėlės tėvas. Ji ėjo ketvirtus metus. Verkė Gertrudėlė netekusi gerojo tėvelio, verkė ir jos motutė netekusi vyro. Dabar joms buvo labai sunku pragyventi, nes nebuvo, kas juodviem uždirbtų duoną.

Sukakus šešeriems metams, Gertrudėlė pirmą kartą ėjo išpažinties ir priėmė gerąjį Dievulį, kurį ji taip karštai mylėjo; kiek jai buvo džiaugsmo, kad ir ji galėjo susivienyti su Kristumi. Savo nekaltą širdelę ji papuošė gražiausiomis lelijomis. Prie pirmosios išpažinties ją paruošė vienuolės, pas kurias ji dažnai nubėgdavo. Gertrudėlė, kada jau buvo kiek didesnė ir galėjo dirbti sunkesnius darbus, keldavo anksti rytą ir, visa apžiūrėjusi, bėgdavo į Vienuolyno koplytėlę, kad ten paaugojus Marijai visus savo rūpesnius ir vargus. Parėjusi namo dirbdavo rankdarbius, iš kurių uždarbio ji ir mamytė pramisdavo. Juodvi su mamyte atlikdavo darbus sąžiningai ir todėl jų turėdavo užtekčiai.

Vieną dieną jos motutė truputį susirgo. Iš pradžių liga rodėsi nepavojinga, bet juo tolyn juo liga rodėsi pavojingesnė. Ir toliau gydytojai atsisakė gydyti jos mamytę. Nebeliko vilties. Tada Gertrudėlė kreipėsi prie Marijos, kad gelbėtų jos mamytę. Ji kartą taip buvo pavargusi, kad besimeldama užmigo pasirėmusi ant motinos lovos ir sapnavo tokią sapną:

Ji matė ateinant Mariją, kuri pasakė, kad jos mamytė nebepasveiks, nes ji yra reikalinga Dievuliui; bet Marija ją laikysianti savo globoje ir padėsianti jai visuose jos reikaluose. Gertrudėlė nubudusi rado mamytę didžiai nusilpnėjusią. Ji visą rytą sunkiai alsavo ir rodėsi netrukus mirsianti. Taip kas kartą vis ėjo silpnyn ir silpnyn ir nė vakaro nesulaukusi jos mylimoji mamytė amžinai užmigo Viešpatyje, palikdama ją našlaite.

Palikusi našlaite nerimo jos jaunutė širdis. Verkė Gertrudėlė prisiminusi savo mylimą motutę. Ji dabar pavedė save Marijos motiniškai globai ir prašė, kad jos niekumet neapleistų. Marija jos maldų išklausė:

Viena pažįstama ponija, išgirdusi apie Gertrudėlės nelaimę, pae-musi ją pas save taip rūpestingai prižiūrėjo, kaip savo tikrąją dukrelę.

Gertruda užaugo gera, dora ir dievobaiminga mergina. Ištikus kokiai nors nelaimėi ji visumet kreipdavosi pas Mariją ir visumet buvo išklaudyta. Ji įstojo į Marijos Vardo vienuolyną. Vienuolyne ji buvo pavyzdinga visoms seserims ir mirė šventai.

Vėl naujiena!

Vaikučių konkursas, „kaip reiktų Lietuvos vaikeliui gyventi, kad būtų šventas“ puikiai pasisekė. Per 50 vaikelių gavo įvairių dovanėlių. Kai kurie visai gražiai parašė, kad net „Žvaigždėje“ jų raštai buvo talpinami.

Jei pirmas lenktyniavimas taip gražiai pavyko, aš manau, kad antrąs dar geriau pasiseks. Taigi, vaikučiai, iki pirmo rugpiučio šių metų gražiai aprašykite šį klausimą: „Ką Jėzus veikė Nazarete, būdamas dar vaikas?“

Cia gali aprašyti, kaip Jėzus būdamas tavo metų praleidžia nuo ryto iki vakaro dieną; kaip Jis iš ryto elgiasi, kaip meldžiasi, kaip valgo, kaip dirba, ką dirba, kokius darbo įrankius vartoja, kam padeda dirbti, dėl ko Jis toks paklusnus; ar mes galime Jo pavyzdžiu sekti ir tt. Aš plačiau neaiškinsiu, kad pačiam liktų kas rašyti. Parašyk nedaučiau kaip tris sąsiuvinio puslapius. Bet kai rašysi, rašyk tik ant vieno lapo pusės. Be to vieną kraščiuką palik tuščią. Raštas turi būti aiškus ir švarus, jei sutepsi naujai perrašyk, kitaip nepriimsime. Parašęs gražiai, sulenk, įdėk vokan ir viršui voko užrašyk: **Rankraštis** ir pabrauk tą žodį o žemiau surašyk adresą sulig šiuo pavyzdžiu:

Prie laiško užteks pašto ženklų tik už **penkis** centus, nereikia 25 ct., bet tada turite palikti neužlipdytą laišką, tik šiaip įkiškite tą žambą į vidų. Jei užlipdytą siųstum, būtinai reikėtų 25 centų pašto ženklų.

Man rodos, dabar viskas aišku, tik lauksimė raštų, už kuriuos vėl ne vienas gaus gražių dovanėlių. Prieš, negu rašysite, pasimelskite prie Kūdikelio Jėzaus, Jo Švenč. Motinėlės ir šv. Juozapo.

Pavedu Jus visus Kūdikelio Jėzaus Saldžiausiai Širdžiai.

„Žvaigždės“ Redaktorius.

Rankraštis

„Žvaigždės“ Redakcijai

Kaunas

Jėzuitų namai.

MARGASIS MISIJŲ PASAULIS

O ar stabmeldžiai meldžiasi?

Vienas misijonorius atsiuntė iš Afrikos surinkęs pavyzdžių, kaip stabmeldys meldžiasi ir kaip atlieka išpažintį. Del to bus įdomu čia apie tai nors truputiuką išgirsti.

Pasirodo, kad ir pagonyms jaučia, kad žmogus nėra be kaltės Dievo akivaizdoje! Daugelis iš jų mano, kad Dievas neišklauso maldų to, kurs yra susitęsęs nuodėmėmis, Del to jie išpažįsta savo kaltybes. Viena negrų (juodųjų žmonių) tautelė Afrikoje atlieka išpažintį tokiu būdu:

Einąs išpažinties pasiima svaidyklę, įdeda į ją pagaliukų, porą šiaudukų, kurie reiškia nuodėmės, ir tada išpažįsta jas balsu:

„O Nguluvī (taip vadinasi jų dievukas)! Aš paleistuvavau. Aš užkerėjau žmogų. Aš nėjau į pamaldas. Aš mušiau savo tėvą ir motiną. Aš paniekinau savo tėvo patarimus. Aš mušiausi su savo broliu. Aš apkalbėjau, melavau. Aš vogiau. Atleisk man, gerasis Nguluvī! Daugiau nuodėmių nebeturiu.“

Užbaigęs, meldžia dievuko malonės: „Aš esu neturtėlis, vargšas. Padėk man Nguluvī!“ Po to, apsukęs smarkiai svaidyklę, išmeta įdėtus medgalius, šiaudukus tardamas: „Visos mano nuodėmės nurūko su vėjais.“

Kitas misijonorius rašo, kad indai turi maldas panašias į mūsų litanijas. Štai bent pora pavyzdžių:

Vienas žmogus pirma kalba arba gieda:

„O, Mpambi, išklausk mūsų, atsiųsk mums lietaus!“ Žmonės atsako plodami rankomis:

„O Mpambi, išklausk!“

Dar kita maldelė, kurią kalba mergaitė, skamba šiaip:

Mergaitė: „O Gorobba, aš tau atnešu naują auką, saugok savo tarnaitę.

Žmonės: „Apsaugok ją!“

Mergaitė: „Duok man sveikatos ir leisk man ilgai gyventi su savo tėveliais.“

Žmonės: „Leisk jai ilgai gyventi!“

Daugybė stabmeldžių meldžiasi iš ryto, per dieną ir vakare. Dšagga tautelės negrai kalba rytu:

„Tu Ruva, šią naktį mane išlaikei, išlaikyk ir šiandien. Pasirūpink, kad man nieko netruktų, kad turėčiau ko privalgyti.“ Massų negrai kalba kas rytą:

Mano vargo Dieve, duok man valgyti, duok mėsos, duok pienėlių.

Vakare irgi neina gulti kaip kokie gyvuliukai, bet pirmiau pasi-meldžia. Štai kaip meldžiasi Galla negras:

„O Dieve, Tu leidai man ramiai praleisti dienele, leisk ramybėje praleisti ir šią naktelę. O, Viešpatie aukščiausias! Nėra kitos galybės kaip Tu, nes tik tu vienas esi laisvas nuo visokių pareigų. Tavo ran-

kose krutu per dieną, tavo rankose išsiuosi naktį. Tu esi mano motina, tu esi mano tėvas.“ Panašiai meldžiasi ir Kekchi tautelės negrai:

„Dabar miegosiu prie tavo kojų, kalnų ir slėnių Viešpatie, Pone visų medžių ir krūmų. Ryt vėl išauš diena ir saulė skaisti patekės. Bet nežinau, kame aš ryt būsiu. Kas mano motina ir kas mano tėvas? Tu vienas, o Viešpatie, matai mane, saugoji mane kiekvienoje tamsybėje nuo mano priešų. Atitolink visas nelaimes, Dieve, kalnų ir slėnių Viešpatie! Dar vieno prašau, užmiršk mano nusikaltimus“.

Jie meldžiasi visokiuose reikaluose: eidami žuvautų, medžiotų, išeidami į kelionę ir t. t. Beje, jaunuoliams gali būti įdomu, — jie meldžiasi prašydami iš savo dievaičių gražumo! Štai viena tokia maldelė:

„O, Viešpatie, kurs aukštybėse gyveni, kurio jaunystė niekados nevysta, aš tau atnešiau gausią auką ir prašau, išlaikyk gražų mano kūną ir visas jo dalis. Pripildyk mane visą grožybe!“

Mes katalikai turėtume susigėdinti paskaite, kaip stabmeldžiai meldžiasi.

O tai yra vienas iš didžiausių įrodymų, kad žmogus privalo turėti santykių su Aukščiausiąja Esiybe, kurią visa žmonija vadina Dievu.

Maldos prieš medžioklę.

Išeidamas medžioti Eve meldžiasi:

— O, mėnuli pilnasis, padėk man surasti žvėrių ir juos šitam krūme užmušti. Surask man žvėriuką, aš jį nudėsiu.

Miškų gyventojas medžioti eidamas, aukoja dievams ir prašo:

— O, seneli, miškų vyro sūnau, duok man raganosio, kiškelio ar žebro mėsos.

Maldos einant žuvautų.

Šiaurės Japonijoje yra labai paslaptinga tautelė, vadinama Ainus. Prieš eidami žuvautų jie kalba:

— O didis Dieve, Vandenių Valdove! Mes einame žuvautų. Mes prašome, padėk mums sugauti daug žuvų!

Pietinės jūros salų gyventojai maldauja:

— Jei tu galingas, o Daula, tai įdėk vieną ar dvi žuveli į šitą tinklą ir numarink jas tame.

Eskimai meta į upę žiupsnį tabako šaukdami:

— Gerosios Dvasios, leiskite man sugauti daug žuvies.

Maldos kelionėje.

Stabmeldžiai ir mogometonai meldžiasi keliaudami. Labai gražios yra maldos kalbamos prieš išeinant karavanui*) į dykumas, einant jose ir laipiojant po kalnus. Didieji karavanai turi savo vieną išrinktą vyrą, kurs ryte, per pietus ir vakare balsiai kalba maldas. Viena tokia malda į Manyką taip skamba:

„O Dieve, kurs gyveni aukštybėse! Štai aš esu kelionėje, teikis mane globoti! Leisk man pasipelnyti, vargšui pirklui! pasigailėk manęs padėk man sveikam sugrįžti namo“

*)Kupranugarių banda, kuriais gabenamos prekės ir žmonės per dykumas, vadinasi karavanas.

Iš katalikų pasaulio

Garbinga Mokytojos mirtis.

Nesenai suėmė Meksikos Vyskupą Liudviką Altamirano. Visi katalikai labai nuliūdo. Karščiausios maldos kilo į dangų: tikintieji prašė, maldavo Viešpaties, kad išliuosuotų jų mylimą Ganytoją iš kalėjimo. Viena mokytoja, Julijona Olazar, nusipirko daug mažų kryželių ir norėjo savo mokinius apdovanoti. Vakare, persitikrinsi, kad niekas jų nemato, išdalijo vaikučiams kryžiukus užkabindama kiekvienam ant kaklo ir ragino, kad niekados jų nebenusiimtų. Ji pati parodė vaikams savo kryželį, kurį jau nuo kūdikystės dienų nešiojanti. Paskui, išsitraukusi iš kišenės didesnį kryžių, pakabino ant sienos ir suklaupti su vaikais viduaslyje ėmė melstis už suimtąjį Vyskupą. Bet vos įpusėjus, pasigirsta baisus piktžodžiavimas; kareiviai su šautuvais išlaužia duris ir įsiveržia į vidų, vaikai išsigąsta. Išbalę klykia, prašo mokytojos, kad išvestų juos laukan. Kareiviai šautuvų smūgiais atskiria mokytoją nuo vaikų, nudrasko kryžiukus nuo kaklų, sumeta juos į vieną krūvą aslos vidury ir liepia vaikučiams juos mindžioti. Tačiau vaikai neklauso jų. Įsiutę kareiviai norėjo patys pulti ir sutrypti, bet mokytoja išsiveržusi iš jų nagų puola jiems sakydama: „Greičiau sumindžioti mane, negu mano nukryžiuotąjį Karalių“. Karininkas išsitraukia revolverį ir štai po keletos akymirknių guli jos kūnas paskendęs kraujuose, o mirštanti dar vis laiko tvirtai apkabinus savo nukryžiuotąjį Karalių.

Tai motina!

Jaliseo apskrityje Kaleso kareiviai suėmė vos 18 metų berniuką. Kareiviai jam liepė šaukti: „Šalin Kristus!“ Šis, pasipiktinęs tokiu įsakymu, atsakė esąs katalikas ir to niekumet nebedarysiąs.

— A, tai tu esi revoliucionierius — rėkia kareiviai...

— Ne, aš nėsu revoliucionierius ir niekumet su jais nesusidėjau. To niekas negali įrodyti. Bet aš esu katalikas ir negaliu išsižadėti Kristaus!

Tada kareiviai suriša jį, ir prikabinę prie automobilio, ima jį valioti pakol visą sudraskytą, sutąsytą, sužeistą atvelka prie jo tėvo namų. Čia liepia jam šaukti: „Tegyvuoja Kallesas! Šalin Kristus!“ Bet jaunikaitis, nors vos begyvas, surinkęs visas jėgas, šaukia „Aš esu katalikas, tegyvuoja Kristus“. Tuomet kareiviai ima jį badyti durtuvais. Pamačiusi tokį baisų dalyką, viena moteriškė įpuolė į to vaikino tėvų namus ir pašaukė motiną.

— Bek, žiūrėk! Tavo vaiką kankina ir nori jį nuo tikėjimo atitraukti.

Persigandusi motina išbėga ir randa savo vaikutį baisiausiai subadytą! Vargšė motina! Kaip kokia karžygė, kurių dabar Meksikoje netrūksta sušunka visu balsu:

— Vaikeli, nors tave ir užmuštų neišsizadėk savo Tikėjimo! Tikėjimas daugiau vertas negu gyvybė! Tegyvuoja Kristus!

— Tegyvuoja Kristus — atsiliepia vaikas ir atiduoda Jam savo skaisčią sielą!

Kartagina ir eucharistinis kongresas 1931 m.

Vyriausias Eucharistijos Kongreso komitetas nutarė 1930 m. daryti kongresą Kartaginoj. Iki šiolei įvyko jau 50 kongresų, bet nei vienas neįvyko Afrikoj, taigi čia ir manoma padaryti pirmą kongresą. Be to 1930 m. sueina 1500 m. po šv. Augustino, mirties garsaus Afrikos apaštalo. Kartagina yra katalikams brangus miestas. Čia žydėjo graži katalikų Bažnyčios provincija, daug pralietą kankinių kraujo. 20 km. nuo Kartaginos randasi garsi Hippono katedra, kurioj šv. Augustinas vyskupavo. Kartaginoj randame amfiteatrą, kuriuose žvėrys draskydavo krikščionis, katakombos, kankinių ir vyskupų karstai, čia manoma laike kongreso posėdžiauti. Netoli randasi bažnyčia, kur šv. Monika verkė savo sūnaus, išleidžiant jį kelionėn — šiandien iš viso to bėra tik griuvėsiai.

Popiežiai, ypač Leonas VIII rūpinosi, atstatyti Kartaginą. Ir dabar beveik visi miesto gyventojai — katalikai. Dabartinėj Kartaginoj randasi arkivyskupo, Afrikos primo, sostas. Nuo 1848 m. pastatyta nauja graži rymiško — mauriško stiliaus bažnyčia. Viename bažnyčios šone parašyta: „Nėra abejonės, kad po popiežiaus, pirmas vyskupas ir vyriausias metropolita Kartagos yra visos Afrikos vyriausias.“ Prie bažnyčios randasi mokykla. Toliau ant kitų griuvėsių matosi seni vienuolynai: Karmelitų, salezijonų, benediktinų ir k. ir viena seminarija. Iš syk Tunise tebuvo tik 9 parapijos, dabar 23, ateity numatoma 150 parapijų įkurti.

Kaip katalikų skaičius didėja.

(Iš „Išvių draugo“).

Vienas vokiečys protestantas statistikas paduoda įdomių skaičių, kaip katalikų skaičius augo per pėjus devyniolika šimtmečių. Štai kaip:

Pirmam šimtmety buvo 500,000 katalikų. Antram — 2,000,000. Trečiam — 5,000,000. Ketvirtam — 10,000,000. Penkt. — 15,000,000. Šeštam — 20,000,000. Septintam — 25,000,000. Aštuntam — 40,000,000. Devintam — 48,000,000. Dešimtam — 55,000,000. Vienuolikt. — 70,000,000. Dvyliktam — 80,000,000. Tryliktam — 85,000,000. Keturiolikt. — 90,000,000. Penkioliktam — 100,000,000. Šešioliktam — 125,000,000. Septyniolikt. 175,000,000. Aštuoniolikt. — 250,000,000. Devyniolikt. — 315,000,000. Pirmajam dvidešimtojo šimtmečio bertainy — 325,000,000.

Štai kokia tikrojo tikėjimo procesija. Ir štai dar kas pasirodo. Didžiųjų persekiojimų laikais tikėjimas darė didelį progresą. Tas įrodo, jog kentėtojų kraujas yra krikščionybei sėkla.

Krūvon suėmus, daugiau kaip vienas bilijonas ir aštuoni šimtai milijonų katalikų šventos Motinos Bažnyčios prieglobsty gyvena ir mirė.

Iš tos pažangos praeity galima numatyti kad 2,000 metais katalikų skaičius pasauly neturės būti mažesnis kaip du bilijonu.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas J. S.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms gegužės mėnesio dienoms

1. Šv. Pilypas ir Jokūbas Apaštalai. Kad masonų, komunistų ir kitų Bažnyčios priešų organizacijos nestengtų atitraukti žmonių nuo Katalikų tikėjimo.

2. Šv. Atanazas Bažn. Daktaras. Kad Katalikų Bažnyčia gautų šiais laikais gerų, gilaus proto žmonių, žodžiu ir raštu ginančių tikėjimą.

3. Šv. Aleksandras. Kad įsitikinimas, jog Marija yra visų malonių Tarpininkė tikinčiuose nuolat didėtų.

4. **Pirmasis penktadienis.** Šv. Monika. Kad motinos suprastų, jog savo vaikelių atvertimo prie Dievo sekmingiausis įrankis yra malda.

5. Šv. Pius V. Kad Dievas sustabdytų katalikų persekiojimus Meksikoje.

6. **4 sekm po Velykų.** Kad visi, jauni ir seni būriais artintųsi prie Švenč. Sakramento.

7. Šv. Stanislovas vysk. Kad Lietuvos valdžios santykiai su vyskupais tvarkytųsi sulig Dievo ir Bažnyčios įsakymais.

8. Šv. Germana. Kad neturtingasis luomas nebūtų skriaudžiamas, bet rastų pas turtinguosius užtarymo ir pagalbos.

9. Šv. Grigalius Nazijan-zonas. Kad katalikai nesigėdintų išpažinti savo tikėjimą.

10. Šv. Antoninas. Kad jaunuomenę Dievas apsaugotų nuo jaunystės nuodėmių ypač pražudymo skaisčių.

11. Šv. Pranas iš Heronimo S. J. Kad vaidai, barniai, keiksmas, tarysmas po teismus sumažėtų.

12. Šv. Pankratius. Kad vargdienių piemenukų gyvenimas būtų tinkamai aprūpintas, kad šeimnininkai juos leistų į bažnyčią ir prie šv. Sakramentų.

13. **5 sekm. po Velykų.** Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, mokyklose ir draugijose.

14. Šv. Florijonas. Kad Lietuvos karininkai ir kareiviai neapleistų lanke bažnyčios ir neatidėliotų išpažinties.

15. Šv. Izidorius. Kad Lietuvos ūkininkai ir darbininkai neužmirštų

dėkoti Dievui už visas malones, kurias gauna iš savo ūkių.

16. Šv. Jonas Nepomucenas. Kad žmonės pamestų baidęsi išpažintimi, bet pamylėtų kaip patogiausią Dievo pers prašymo tribunolą.

17. **Šeštinės** Šv. Paschalis. Kad Švenč. Sakramento dažnas ir vertas priėmimas prasiplatintų ypač vyrų tarpe.

18. Šv. Erichas. Kad aukštesni ji luomai išsisaugotų pasaulio puikybės, o atsimintų esanti Dievo tarnai ir pavaldiniai.

19. Šv. Ivas. Už visus mirusius Maldos A. narius Lietuvos

20. **6 sekm po Velykų.** Šv. Bernardas Sen mēn. Globėjas. Kad į kiekvieną katalikų šeimyną pareitų geras katalikiškas laikraštis.

21. Šv. Feliksas. Kad tėvai, motinos ir šeimnininkai neleistų savo namuose šlykščių vakaruškų, kad nereiktų atsakyti prieš Dievą už jaunuomenės nusidėjimus.

22. Šv. Julija. Kad jaunuomenė atsimintų, jog leidimas turėti santykius su kita lytimi gaunamas tik prie altoriaus, o nieku būdu prieš tai.

23. Šv. Krispinas. Vieno žymaus laisvamanio atsivertimas pavedamas M. A. narių maldoms.

24. Šv. Augustinas iš Kanirburo. Kad Anglija susivienytų su Katalikų Bažnyčia.

25. Šv. Grigalius VII. Kad Dievas laimintų Šv. Tėvo žygius su stabmeldžių šaltimi Japonija.

26. Šv. Pilypas Neri. Kad Dievas duotų Bažnyčiai gerų nuodėmklausių.

27. **Sekminės.** Už atsivertimą tų mūsų tautiečių, kurie yra nutolę nuo kat. tikėjimo.

28. Šv. Vilius. Kad Dievas laimintų ir gerai augintų pasėtus javus ir saugotų nuo ledų ir k. nelaimių.

29. Šv. Kirilas. Kad Dievas duotų ramų sugyvenimą šeimynoms.

30. Šv. Ferdinandas. Dėkoti Marijai už gegužės mėn. gautas malones.

31. Šv. Petronėlė. Pasiaukoti per Mariją Saldž. Jėzaus Širdžiai.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlydų.**

Kasdieninė M. A. narių maldelė gegužės mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad visi įsitikintų Švenčiausią Panelę esant visų malonių Tarpinnke. Taip pat aukoju ir tomis intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaides 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) Mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaudavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priiminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

Iš laiško apie Mariją

Būtų labai gražu, kad malonūs „Žvaigždės“ skaitytojai patys prisidėtų skelbti Marijos garbę savo gražiomis žinutėmis apie Josios pagelbą. Pav. viena uoli skaitytoja iš Rygos, paskaičiusi 1927 m. 11 „Žv“. Nr. žinutę: „Marija tikrai padėjo“, skuba pranešti, kad ir ji žinanti panašų atsitikimą, kur Marija tikrai padeda, jei prie jos kas meldžiasi. Ji rašo: „Vienas žmogus turėjęs įprotį kiekvieną vakarą eidamas gulti sukalbėti ražančių. To įpročio jis niekuomet nepametęs. Be to jis dar užpirkdavęs kiekvieną pirmadienį Šv. Mišias už vėles skaistykloje. Štai kas atsitinka. Jis suserga ir išguli sunkiausioj ligoj ištisus septynerius mėnesius. Mirties dienoj pirmadienį jis užmigo be galo saldžiu miegu, kokių jis niekad nebuvo miegojęs ir tokios saldybės jautęs. Vakare tuo pačiu laiku, kada jis mėgdavo kalbėti rožančių, staiga pakėlė akis ir paprašė, kad kas kitas už jį kalbėtų. Mes stovintieji pradėjome kalbėti. Nė vienos paslapties nebaigėme, kai ligonis paprašė žvakės. Vos spėjome uždegti žvakę, kai jis saldžiai užmigo Viešpatyje.

Kada skaičiau „Žvaigždėje“ „Marija padėjo“ straipsnį, man stojo akyse ir šis matytas žmogus, kuriam irgi, matyt, Marija padėjo mirti.

P. S. „Žvaigždės“ Redakcija labai dėkinga už tokias žinutes, o Šv. Panelė per tai bus labiau pagarbinta, nes ji pati pasakė: „Palaiminta mane vadins visos giminės...“

Naujamiestis (1928 m. vasario mėn. 28). Turiu pranešti, kad per pereitus 1927 m. padariau intronizaciją 46 šeimynose. Narių Širdies Jėzaus sąjungoje ir M. Apaštalavime yra 1649 iš jų tarpo yra mirusių 31 n. Laikraščio „Žvaigždė“ pareina 90 egz. Nariai laikraštį labai myli ir skaito. Susirikimai daromi Bažnyčioje tuoj po pamokslų perskaitau kai kuriuos straipsnius iš laikraščio, šį bei tą papasakoju.

Pamaldos daromos, beveik kas mėnesį 1-mą penktadienį. Šiomet labai gražiai šventėme metines sukaktuves vasario mėn. 1-mą penktadienį. Tai jau šventėme, ne metines bet dviejų metų, bet nors vadiname metinė įsteigimo šventę. Nors oras buvo blogas, bet žmonių labai prisirinko. Buvo ir svetimų kunigų, sakiau tai šventei pritaikintą pamokslą. Išpažinties buvo labai daug. Tai tiek tuo kartu.

Kun. K. Č.

Atsiųstos paminėti knygos

1. **Dom. M. Prümer O. Pr. Manuale Theologiae Moralis.** I tomas 462 psl. Freiburg i. Br. Herder verl. 4 — 5 editio 1928 m. kain. 10 M. Garsioji Prūmerio Teologija yra išleista trijuose tomuose čia paduodame tik I-jo tomo recenziją. Šis veikalas yra nepaprastos vertės, kadangi gvildena teologijos dalykus iš pamatų ir autoriaus sprendimai pasižymi aiškium, griežtum ir tikslumu moralinių principų nagrinėjimu. Autorius vadovaujasi šv. Tomo Akviniečio, to neišsemiamo proto, mintimis. Ši knyga yra skiriama vartoti mokyklose, kur plačiau einama teologijos mokslai, bet ypač kunigams būtų patogiausia priemonė išrišti kartais sunkius pastoracijoj atsitinkančius įvykius. Čia tik priminsiu, kaip įvertino šį veikalą vienas teologinis žurnalas (Theologisch — praktische Quartalschrift, Linz): „Dar joks vadovėlis neperviršijo šiojo savo išsemtinumo, gausumu medžiagos, aiškumu ir pasitikėjimo vertumu“. Kunigo knygyno negalima būtų įsivaizduoti be šio teologo veikalo.

2. **Veltalkunde. Arbeitweise und Ergebnisse der heutigen Astronomie v. Prof. Dr J. Hopmann.** Bon. A. Rhein Verlag der Buchgemeinde, 1288 230 psl.

Kas iššęs naktį į kiemą ar prie laugo nepasigėri gražiausiu žvaigždžių blizgėjimu, arba dienos metu nesidžiaugia saulutės spinduliais. Bet kaip tai visa sutvarkyta sunku pačiam patirti, jei neskaitysi astronomijos mokslo knygų, kurios tiksliausiais apskaičiavimais nusakys tau visus dangaus kūnų judėjimus, paaiškins tų kūnų išvaizdą, sudėtį, didumą ir kokioj tvarkoj harmonizuoja ir ištisas sistemas sudaro su įvairiomis planetomis ir kokių santykius turi su mūsų žeme. Paskutinės ir tikslios žinios sulg paskutiniaisiais mokslo išradimais ir yra surašytos čia minėtoje knygoje. Ši knyga parašyta yra labai prieinama kalba ir labai įdomiai skaitosi, kad net lyg užmiršti žemę o, persikeli tarp dangaus kūnų.

3. **Kelionė į Tibetą** parašė **Svenas Hedinas**, vertė **J. Kazėnas**, kalbą taisė **St. Dabušis**. „Sakalo“ B-vės leidinys Kaunas, 1928 m. 115 psl. kaina nepažym. Ši knyga labai įdomi, stilis gražus, kalba sklandi. Be to yra daug iliustracijų, kurios lyg nukelia skaitytoją į patį Tibetą ir rodo, kokie žmonės, kaip jie gyvena ir tt. Šią knygą patartina įsigyti ypač, kad Šviet. Ministerijos ji pripažintą tinkama mokyklų bibliotekoms.

4. **Sename dvare. Šatrijos raganos raštai** II Tomas. 243 psl. kaina 4 lt. 50 ct. Apysaka. Šatrijos Ragana (Marija Pečkauskaitė) žinome yra didelė pedagogė, kuri jau daug mūsų jaunuomenei ir tėvams ir auklėtojams davė kilnių mįsčių auklėtis. Tam ir ši apysaka parašyta, kurioje pasikalbėjimo būdu gyva, gražia kalba išreikšta daug minčių, iš kurių ypač motinos gali sau pasisemti nurodymų, kaip auklėti vaikelius. Čia geroji mamaitė pasakoja Irutei, kaip ji turi egtis, kaip kalbėti, kaip Dievą ir artimą mylėti. Ši knyga yra įdomi ir labai išsilavinusiam žmogui, bet ir prieinama paprastam kaimiečiui.

5. **Vaikų Knygelė Vysk. Mot. Valančiaus su dail. K. Šimonies paveiksl. redagavo L. Kuodis**. „Sakalo“ Bendrovės leidinys, Kaunas, 1928 m. 104 psl. Šios knygos neturėtų išleisti iš rankų nė vienas vaikelis, bet ir suaugusiems labai malonu pasiskaityti, ypač kad čia surinkta patys gražiausi pavyzdžiai ir atsitikimai, kuriais vysk. Valančius norėjo auklėti naująją kartą. Tai jam pilnai pasisekė jojo laikais; be abejo pasisekė ir mūsų laikais, kada taip pradeda šaukti: „Duokite mums gerai išauklėtų žmonių!“ Leidinys be galo gražus, ypač kad daug yra iliustracijų, tarp kurių nemaža spalvuotų.

6. **Vartotojų Kooperacijos Bendrovė. Dipl. ekon. A. K. Kubillus**. „Žinijos“ Bendrovės leidinys 1928 m. kaina 3 lt. 88 psl. Tai trumpas konspektas, kaip vesti kooperatyvus. Tokio turinio knyga iki šiolei beveik kaip ir nebuvo, dėl to kad įsigyti iš kooperacijos srities žinių, būtinai reikia šią knygą nusipirkti.

7. **Dr. J. Liasauskas. „Mišių auka“** 28 psl. Tai gražus, visiems prieinamas išaiškinimas šv. Mišių aukos.